

- หลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป
เกี่ยวกับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน
- อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประทุษร้าย
หรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม
หรือย่ำยีศักดิ์ศรี
- พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประทุษร้ายหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย
ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

- Convention against Torture and Other Cruel,
Inhuman or Degrading Treatment or
Punishment (CAT)
- Optional Protocol to the Convention against
Torture and Other Cruel, Inhuman or
Degrading Treatment or Punishment

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

- หลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป
เกี่ยวกับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน
- อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่น
ที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี
- พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่น
ที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

- Convention against Torture
and Other Cruel Inhuman
or Degrading Treatment
or Punishment (CAT)
- Optional Protocol to the Convention
against Torture and Other Cruel,
Inhuman or Degrading Treatment
or Punishment

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ชื่อหนังสือ

- หลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป
เกี่ยวกับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน
- อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประทุษร้าย
หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม
หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี
- พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประทุษร้ายหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม
หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี
- Convention against Torture and Other Cruel,
Inhuman or Degrading Treatment or Punishment
(CAT)
- Optional Protocol to the Convention against Torture
and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment
or Punishment

จำนวนหน้า

144 หน้า

ISBN

978 - 974 - 06 - 8685 - 9

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ 0 2141 3800, 0 2141 3900

โทรสาร 0 2143 9575

Homepage : www.nhrc.or.th สายด่วนร้องเรียน 1377

จำนวนพิมพ์

10,000 เล่ม

พิมพ์ที่

หจก.วี.เจ. พรินติ้ง

Call No. : K5304.A35 19921 2558 C.2

Accession No. : 8876

Dated : 26-4-59

Price : 200.-

คำนำ

สิทธิมนุษยชน หมายถึง คัดค้านความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือตามกฎหมายไทย หรือตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตาม

สนธิสัญญาเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมลงนามและให้สัตยาบันกติการะหว่างประเทศและอนุสัญญาประกอบเป็นพันธกรณีที่จะต้องยึดถือปฏิบัติอยู่รวม 6 ฉบับด้วยกัน คือ

- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบและพิธีสารเลือกเก็บ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW), Optional Protocol)

- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child (CRC))

- ❖ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (UN International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR))

- ❖ กติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (UN International Covenant of Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR))

- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination (CERD))

- ❖ อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture

and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CAT))

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ มีภารกิจหลักในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยยึดถือหลักการสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและพันธกรณีระหว่างประเทศเป็นฐาน ในการปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งนอกเหนือจะเป็น เรื่องของอำนาจหน้าที่องค์กรรัฐที่เกี่ยวข้องแล้ว ยังเป็นเรื่องของบทบาทหน้าที่ของ ประชาชน และชุมชนด้วยโดยตรง เพื่อประโยชน์สำหรับการเรียนรู้และใช้สิทธิ เสรีภาพในส่วน of ประชาชน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นสมควร จัดพิมพ์กติการะหว่างประเทศและอนุสัญญาดังกล่าวเผยแพร่สร้างความรู้ ความเข้าใจให้กับบุคลากรภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป เพื่อมีส่วนร่วมสร้างกลไกส่งเสริมคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในสังคมไทยต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สารบัญ

คำนำ

บทที่ 1	หลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป เกี่ยวกับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน	6
บทที่ 2	สาระสำคัญของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี	15
บทที่ 3	อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (พร้อมคำแปล)	24
	พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (พร้อมคำแปล) (ประเทศไทยยังมีได้ให้สัตยาบัน)	80
	คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	140
	การร้องเรียนเมื่อถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน	143
	กระบวนการตรวจสอบเรื่องร้องเรียน	144

บทที่ 1

หลักกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป เกี่ยวกับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน

6

❖ พันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

สนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนมีลักษณะเป็นสนธิสัญญาพหุภาคี กล่าวคือ เป็นสนธิสัญญาที่มีรัฐมากกว่าสองรัฐขึ้นไปเข้าเป็นภาคีสถิตินสัญญา ซึ่งกระบวนการในการทำสนธิสัญญามีหลายขั้นตอน นับตั้งแต่การเจรจา การให้ความยินยอมของรัฐเพื่อผูกพันตามสนธิสัญญาโดยการลงนาม การให้สัตยาบัน การภาคยานุวัติ รวมทั้งการที่บางรัฐอาจตั้งข้อสงวน

การเข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญาก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับสนธิสัญญา มิฉะนั้นอาจต้องรับผิดชอบในทางระหว่างประเทศ ดังนั้นเมื่อประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสถิตินสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน ประเทศไทยก็ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของสนธิสัญญาดังกล่าว

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 257 กำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสม ต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการในกรณีไม่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป

2. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่เห็นชอบตามที่ผู้ร้องเรียนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ

3. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลปกครอง ในกรณีที่เห็นชอบตามที่ผู้ร้องเรียนว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดในทางปกครองกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

4. พ้องคดีต่อศาลยุติธรรมแทนผู้เสียหาย เมื่อได้รับการร้องขอจากผู้เสียหายและเป็นกรณีที่เห็นสมควรเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

5. เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย และกฎต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรีเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

6. ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน

7. ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยราชการ องค์การเอกชน และองค์การอื่นในด้านสิทธิมนุษยชน

8. จัดทำรายงานประจำปีเพื่อประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนภายในประเทศและเสนอต่อรัฐสภา

9. อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติและประชาชนประกอบด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ รวมทั้งมีอำนาจอื่นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

❖ **กระบวนการทั่วไปของประเทศไทยในการเข้าเป็นภาคีสันธิสัญญา
ด้านสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ (การขอความเห็นชอบจาก
คณะรัฐมนตรีและรัฐสภา)**

ในการเป็นภาคีสันธิสัญญาในเรื่องใดก็ตาม ส่วนราชการผู้รับผิดชอบจะเรียกประชุมส่วนราชการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาพบัญญัติของสนธิสัญญา แล้วจึงขอความเห็นชอบเพื่อเข้าสู่ผูกพันตามสนธิสัญญาต่อคณะรัฐมนตรี เมื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วจะแจ้งผลต่อส่วนราชการผู้รับผิดชอบ ซึ่งส่วนราชการนั้นจะแจ้งต่อไปยังกระทรวงการต่างประเทศในกรณีที่กระทรวงการต่างประเทศมิได้เป็นหน่วยงานเสนอเรื่องเข้าคณะรัฐมนตรี ซึ่งในกรณีของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน กระทรวงการต่างประเทศจะดำเนินการยื่นสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารตามแต่กรณีต่อเลขาธิการสหประชาชาติ เพื่อแสดงเจตนาในการเข้าเป็นภาคีที่จะรับเอาพันธกรณีตามสนธิสัญญานั้นๆ ระบุไว้มาประติบัติภายในประเทศ

ในบางกรณี การเข้าเป็นภาคีอาจจำเป็นต้องได้รับการสัตยาบันจากรัฐสภาคือ ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาก่อน สนธิสัญญาจึงมีผลผูกพันซึ่งมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดให้สนธิสัญญาที่มีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขตซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญาหรือมีผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวางหรือมีผลผูกพันด้านการค้า การลงทุน หรืองบประมาณของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ในการนี้ รัฐสภาจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง ทั้งนี้ ก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ คณะรัฐมนตรีต้องให้ข้อมูลและจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และต้องชี้แจงต่อรัฐสภาเกี่ยวกับหนังสือสัญญานั้น โดยให้คณะรัฐมนตรีเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอ

ความเห็นชอบด้วย เมื่อลงนามหนังสือสัญญาแล้ว ก่อนที่แสดงเจตนาให้มีผลผูกพัน คณะรัฐมนตรีต้องให้ประชาชนสามารถเข้าถึงรายละเอียดถึงหนังสือสัญญาและกรณีที่มีการปฏิบัติตามหนังสือสัญญาก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนหรือผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม คณะรัฐมนตรีต้องดำเนินการแก้ไขหรือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบอย่างรวดเร็ว เหมาะสมและเป็นธรรม

❖ กระบวนการต่างๆ ในการทำสนธิสัญญา

❑ การลงนาม

การลงนามในสนธิสัญญามี 4 รูปแบบ คือ การลงนามย่อ การลงนาม โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องนำกลับไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง การลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับการสัตยาบันอีกครั้งหนึ่ง และการลงนามเต็ม ซึ่งแต่ละรูปแบบมีผลแตกต่างกัน

การลงนามย่อ (Initial) คือ การแสดงว่าการเจรจาร่างสนธิสัญญาได้สิ้นสุดลงแล้ว และผู้แทนรัฐที่เจรจาให้ตกลงกันตามที่ปรากฏในร่างสุดท้าย ซึ่งแต่ละฝ่ายจะต้องนำกลับไปขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีของตน เพื่อขออนุมัติให้ลงนามเต็มต่อไป การลงนามย่อจะมีผลเท่ากับการลงนามเต็ม (Signature) ก็ต่อเมื่อรัฐที่เข้าร่วมในการเจรจา ตกลงที่จะให้การลงนามย่อนั้นมีผลเท่ากับเป็นการลงนามเต็มในสนธิสัญญา

การลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องนำกลับไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง (Signature and referendum) เป็นการลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องนำกลับไปให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอีกครั้งหนึ่งโดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน เมื่อการลงนามได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีแล้ว การลงนามเช่นนั้นจึงมีผลเท่ากับการลงนามเต็ม และถือว่ารัฐนั้นแสดงเจตนายินยอมเข้าผูกพันตามสนธิสัญญาตั้งแต่วันที่มีการลงนามโดยมีเงื่อนไขนั้นแล้ว

การลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับการให้สัตยาบันอีกครั้งหนึ่ง (Signature subject to ratification) คือการลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับ

การให้สัตยาบันอีกครั้งหนึ่งจึงจะมีผลผูกพันรัฐที่ลงนาม ดังนั้น จึงไม่มีผลเป็นการยินยอมเข้าผูกพันตามสนธิสัญญา แต่อย่างไรก็ตาม โดยหลักการรัฐที่ทำการลงนามมีพันธกรณีที่จะต้องละเว้นการกระทำที่เป็นการขัดขวาง หรือทำให้วัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาเสื่อมเสียไป และต้องพยายามโดยสุจริตใจที่จะให้มีการให้สัตยาบัน ซึ่งการลงนามรูปแบบนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนลงนาม และเมื่อจะให้สัตยาบันก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและ/หรือรัฐสภาอีกครั้งหนึ่ง

การลงนามเต็มหรือการลงนามจริง (Signature) เป็นการแสดงความยินยอมเข้าผูกพันตามสนธิสัญญาซึ่งสามารถกระทำได้โดยการเซ็นทั้งชื่อและนามสกุลของผู้มีอำนาจลงนามเต็ม โดยมักใช้กับสนธิสัญญาที่มีได้มีความสำคัญมาก ผลของการลงนามเต็มจะทำให้สนธิสัญญานั้นมีผลใช้บังคับได้ทันที ทั้งนี้ การลงนามของคณะผู้เจรจาจะมีผลเป็นการลงนามเต็มก็ต่อเมื่อสนธิสัญญากำหนดว่า การลงนามนั้นมีผลเป็นการให้ความยินยอมของรัฐเพื่อเข้าผูกพันตามสนธิสัญญา หรือเอกสารการมอบอำนาจเต็มของผู้แทนของรัฐระบุว่า การลงนามของผู้แทนของตนมีผลเป็นการให้ความยินยอมของรัฐเพื่อเข้าผูกพันตามสนธิสัญญา หรือในระหว่างการเจรจาทำสนธิสัญญา รัฐซึ่งเข้าร่วมในการเจรจาได้แสดงเจตนาที่จะถือว่าการลงนามของผู้แทนของตนมีผลเท่ากับเป็นการให้ความยินยอมของรัฐเข้าเพื่อผูกพันตามสนธิสัญญา ซึ่งโดยปกติจะไม่ใช้กับสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน

❑ การให้สัตยาบัน

การให้สัตยาบันเป็นกระบวนการตรวจสอบสนธิสัญญาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการเจรจา และ/หรือลงนามแล้ว เพื่อพิจารณาว่าควรผูกพันตามพันธกรณีในสนธิสัญญานั้นหรือไม่ การให้สัตยาบันของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนกระทำได้โดยการส่งมอบสัตยาบันสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติหรือตามที่สนธิสัญญากำหนด โดยสนธิสัญญาอาจกำหนดให้รัฐใดรัฐหนึ่งมีหน้าที่รับฝากสัตยาบันสาร หรือกำหนดให้องค์การระหว่างประเทศองค์การใดองค์การหนึ่งทำ

หน้าที่รับฝากสตัยบันสาร รัฐหรือองค์การระหว่างประเทศผู้รับฝากต้องบันทึก การรับฝากและแจ้งให้รัฐภาคีอื่นๆ ทราบถึงการรับฝากสตัยบันสารดังกล่าวด้วย ในระหว่างที่ยังไม่มีการให้สตัยบัน แม้รัฐไม่มีพันธกรณีที่ต้องปฏิบัติตามสนธิ สัญญาที่ได้ลงนามไว้ก็ตาม รัฐที่ลงนามในสนธิสัญญาแล้วต้องพยายามที่จะให้มี การสตัยบันสนธิสัญญาโดยสุจริตใจและต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นการ ทำลายวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของสนธิสัญญา

ผู้มีอำนาจให้สตัยบัน ถ้าไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น คือ ผู้ที่กฎหมายกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจทำสนธิสัญญา ซึ่งตามกฎหมายของไทยผู้มี อำนาจให้สตัยบันคือ ประมุขของรัฐ หัวหน้ารัฐบาล และรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการต่างประเทศ ส่วนรัฐสภามีอำนาจเพียงให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ ความเห็นชอบต่อการทำสนธิสัญญาเท่านั้น รัฐสภาไม่มีอำนาจในการให้สตัยบัน เมื่อรัฐสภาให้ความเห็นชอบต่อสนธิสัญญาที่มีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือ เขตอำนาจแห่งรัฐหรือสนธิสัญญาที่ต้องมีการออกกฎหมายอนุวัติการแล้ว คณะ รัฐมนตรีจะแจ้งมติของรัฐสภาไปยังกระทรวงการต่างประเทศ หรือส่วนราชการ เจ้าของเรื่องเพื่อให้ดำเนินการส่งมอบสตัยบันสารต่อไป

ผลของการให้สตัยบันคือ รัฐต้องปฏิบัติตามพันธกรณีในสนธิ สัญญาทุกประการตั้งแต่วันที่มีการให้สตัยบัน หรือหลังการส่งมอบสตัยบันสาร ตามระยะเวลาที่สนธิสัญญากำหนด ไม่ใช่ย้อนหลังไปถึงวันที่มีการลงนาม และ หากกฎหมายภายในของรัฐไม่เปิดช่องให้ปฏิบัติตามสนธิสัญญาได้ รัฐต้อง ดำเนินการออกกฎหมายอนุวัติการหรือแก้กฎหมายภายในของตนให้สอดคล้องกับ สนธิสัญญา

□ การภาคยานุวัติ

การภาคยานุวัติเป็นการให้ความยินยอมของรัฐเพื่อเข้าผูกพันตาม สนธิสัญญาซึ่งจะใช้ในกรณีที่รัฐนั้นมิได้เข้าร่วมในการเจรจาทำสนธิสัญญาและมิได้ ลงนามในสนธิสัญญานั้นมาก่อน แต่สนธิสัญญาหรือรัฐที่ทำการเจรจาเปิดโอกาส ให้รัฐซึ่งมิได้เข้าร่วมในการเจรจาทำสนธิสัญญาหรือลงนามในสนธิสัญญา สามารถ

ให้ความยินยอมเพื่อเข้าผูกพันตามสนธิสัญญาในภายหลังได้ด้วยการแสดงเจตนา โดยการประกาศฝ่ายเดียว และแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งการภาคยานุวัติอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังการมีผลบังคับใช้ของสนธิสัญญาก็ได้

เมื่อทำการภาคยานุวัติสนธิสัญญาใด ถือว่ารัฐที่ทำการภาคยานุวัติ สนธิสัญญานั้นเป็นภาคีของสนธิสัญญาตั้งแต่ที่ทำการภาคยานุวัติหรือภายหลังตามที่สนธิสัญญากำหนด และมีสิทธิหน้าที่ตามที่สนธิสัญญากำหนดไว้นับแต่นั้นโดยไม่มีผลย้อนหลัง ดังนั้น รัฐที่เคยละเมิดวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาก่อนทำการภาคยานุวัติจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อการละเมิดดังกล่าว

□ การตั้งข้อสงวน

1) ความหมาย

ข้อสงวน หมายถึง คำแถลงฝ่ายเดียว (Unilateral Statement) ของรัฐใดรัฐหนึ่งที่แถลงว่า รัฐนั้นประสงค์จะระงับหรือเปลี่ยนแปลงผลทางกฎหมายของบทบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งในสนธิสัญญานั้น โดยอาจใช้ชื่อว่าข้อสงวน (Reservation) ประกาศ (Declaration) ความเข้าใจ (Understanding) หรือข้อชี้แจง (Clarification) โดยต้องการให้มีผลทางกฎหมาย หากมิได้มีเจตนาที่จะให้มีผลทางกฎหมายระหว่างกับผู้อื่น ถ้อยคำแถลงนั้นอาจเป็นเพียงการตีความล่วงหน้าในประเด็นหนึ่งประเด็นใดเท่านั้น

2) การตั้งข้อสงวน

สนธิสัญญาพหุภาคีเท่านั้น ซึ่งรวมถึงสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนสามารถตั้งข้อสงวนได้ เนื่องจากการตั้งข้อสงวนในสนธิสัญญาพหุภาคีจะมีผลเป็นการแก้ไขข้อความในสนธิสัญญา ซึ่งถ้าภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับสนธิสัญญาก็จะไม่เกิดขึ้น การทำข้อสงวนสามารถกระทำได้ตอนลงนามให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติ ซึ่งภาคีอิสระเต็มที่ในการตั้งข้อสงวนเว้นแต่สนธิสัญญาระบุไว้โดยชัดแจ้งว่ามีให้ตั้งข้อสงวน หรือสนธิสัญญากำหนดให้ตั้งข้อสงวนได้เฉพาะบางเรื่องหรือข้อสงวนนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของสนธิสัญญา ซึ่งเงื่อนไขเหล่านี้มักจะปรากฏอยู่ในตัวบทของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน

3) การยอมรับและการคัดค้านข้อสงวน

แม้สนธิสัญญาไม่ได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่าไม่ให้ตั้งข้อสงวน หรือไม่ให้ระบุให้ตั้งข้อสงวนได้เฉพาะบางเรื่อง หรือข้อสงวนที่ภาคีตั้งขึ้นไม่ขัดกับวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของสนธิสัญญาก็ตาม แต่ข้อสงวนดังกล่าวจะต้องได้รับการยอมรับหรือการคัดค้านจากภาคีอื่นหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าเป็นข้อสงวนซึ่งสนธิสัญญากำหนดไว้โดยชัดแจ้งว่าไม่จำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากภาคีอื่น ข้อสงวนนั้นก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากภาคีอื่น แต่สนธิสัญญามีวัตถุประสงค์ให้มีการบังคับใช้สนธิสัญญาทั้งฉบับ และการบังคับใช้ดังกล่าวเป็นเงื่อนไขสำคัญในการให้ความยินยอมผูกพันตามสนธิสัญญาของภาคีข้อสงวนนั้นก็ต้องได้รับการยอมรับจากภาคีทั้งหมด หรือถ้าสนธิสัญญาเป็นเอกสารในการก่อตั้งและดำเนินการขององค์การระหว่างประเทศ ต้องให้องค์การระหว่างประเทศนั้นยอมรับ เว้นแต่สนธิสัญญานั้นจะมีบทบัญญัติเป็นอย่างอื่น การยอมรับข้อสงวนอาจเกิดขึ้นโดยปริยาย ถ้าหลังจากภาคีอื่นได้รับแจ้งถึงการตั้งข้อสงวนแล้วไม่คัดค้านภายในระยะเวลา 12 เดือน หรือภาคีอื่นได้ให้ความยินยอมเพื่อเข้าผูกพันตามสนธิสัญญา แล้วแต่ว่าวันใดจะถึงช้ากว่ากัน

4) ผลทางกฎหมายของการยินยอมและการคัดค้านข้อสงวน

ความสัมพันธ์ระหว่างภาคีที่ตั้งข้อสงวนกับภาคีอื่นที่ยอมรับข้อสงวนจะเป็นไปตามขอบเขตของข้อสงวนนั้น แต่ความสัมพันธ์ระหว่างภาคีที่ตั้งข้อสงวนและภาคีที่คัดค้านข้อสงวนจะมี 2 รูปแบบคือ ถ้าภาคีที่คัดค้านข้อสงวนประกาศว่า ตนคัดค้านข้อสงวนและไม่ต้องการให้สนธิสัญญามีผลบังคับระหว่างตนกับภาคีที่ตั้งข้อสงวน สนธิสัญญาระหว่างภาคีทั้งสองก็จะไม่เกิดขึ้น แต่ถ้าภาคีที่คัดค้านข้อสงวนไม่ได้แสดงว่าตนไม่ต้องการให้มีความสัมพันธ์ทางสนธิสัญญา กับภาคีที่ตั้งข้อสงวน สนธิสัญญาระหว่างภาคีทั้งสองก็จะเกิดขึ้น แต่ข้อสงวนจะไม่มีผลผูกพันภาคีที่คัดค้านนั้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างภาคีที่ไม่มีการตั้งข้อสงวนด้วยกันก็จะจะเป็นไปตามสนธิสัญญาโดยถือว่าไม่มีข้อสงวนเกิดขึ้นระหว่างภาคีเหล่านั้น

5) การถอนข้อสงวนและการถอนการคัดค้านข้อสงวน

ข้อสงวนจะถอนเมื่อใดก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากภาคีซึ่งได้ยอมรับการตั้งข้อสงวนอีก เว้นแต่สนธิสัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นเช่นเดียวกับการคัดค้านการตั้งข้อสงวนจะถอนเสียเมื่อใดก็ได้ เว้นแต่สนธิสัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

การถอนข้อสงวนและการถอนการคัดค้านข้อสงวนจะมีผลต่อภาคีอื่นก็ต่อเมื่อภาคีอื่นนั้นได้รับคำบอกกล่าวการถอนข้อสงวนนั้นแล้ว เว้นแต่สนธิสัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ส่วนการถอนการคัดค้านข้อสงวนจะมีผลต่อภาคีซึ่งตั้งข้อสงวนก็ต่อเมื่อภาคีซึ่งตั้งข้อสงวนได้รับคำบอกกล่าวถึงการถอนการคัดค้านข้อสงวน เว้นแต่สนธิสัญญาหรือภาคีแห่งสนธิสัญญาตกลงกันเป็นอย่างอื่น

ในกรณีของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน รัฐที่ต้องการถอนข้อสงวนจะมีหนังสือแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติว่าประสงค์จะถอนข้อสงวน ซึ่งเลขาธิการสหประชาชาติจะมีหนังสือแจ้งให้รัฐภาคีอื่นๆ ทราบ

ประเทศไทยได้ตั้งข้อสงวนในสนธิสัญญาพหุภาคีด้านสิทธิมนุษยชนหลายฉบับ ได้แก่ อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกประตบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ

บทที่ 2

อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือ การลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)

❖ วันที่มีผลใช้บังคับ

สมัชชาใหญ่สหประชาชาติได้รับรองอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2527 และอนุสัญญามีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2530 และมีผลใช้บังคับในประเทศไทย เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2550 โดยได้ทำคำแถลง ตีความในการเข้าเป็นภาคีในข้อบทที่ 1 ข้อบทที่ 4 และ ข้อบทที่ 5 และจัดทำข้อสงวน ในข้อบทที่ 30 ของอนุสัญญา

❖ สาระสำคัญ

ในเนื้อหาของอนุสัญญานับว่ามีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ ในการระงับและ ยับยั้งการทรมานโดยในเนื้อหาของอนุสัญญาดังกล่าวได้กำหนดความหมายของ การทรมาน ว่าหมายถึงการกระทำใดก็ตามโดยเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวด หรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสไม่ว่าทางกายหรือทางจิตใจต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ด้วยความมุ่งประสงค์เพื่อให้ข้อสนเทศหรือคำสารภาพจากบุคคลนั้นหรือบุคคล ที่สาม การลงโทษบุคคลนั้นสำหรับการกระทำซึ่งบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามกระทำ หรือถูกสงสัยว่าได้กระทำรวมทั้งการบังคับขู่เข็ญ โดยมุ่งเน้นไปที่การกระทำ หรือโดยความยินยอมของเจ้าหน้าที่รัฐหรือบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง ทาง การ

อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ประกอบด้วยวรรคอารัมภบท และบทบัญญัติ 33 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 (ข้อบทที่ 1-16) กำหนดเกี่ยวกับคำนิยามของ “การทรมาน” บทบัญญัติว่าด้วยการกำหนดให้การทรมานเป็นความผิดที่ลงโทษได้ตามกฎหมายอาญา เขตอำนาจที่เป็นสากลเกี่ยวกับความผิดการทรมาน และหลักการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ส่วนที่ 2 (ข้อบทที่ 17-24) กำหนดเกี่ยวกับการนำบทบัญญัติไปใช้ โดยการจัดตั้งคณะกรรมการต่อต้านการทรมานซึ่งเป็นองค์กรกำกับดูแลประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญอิสระจำนวน 10 คน ที่แต่งตั้งโดยภาคีสมาชิกและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะปัจเจกบุคคลตามความสามารถ คำร้องเรียนระหว่างรัฐคำร้องเรียนของปัจเจกบุคคล อำนาจคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน

ส่วนที่ 3 (ข้อบทที่ 25 -33) กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการเข้าเป็นภาคีผลใช้บังคับการแก้ไขอนุสัญญาโดยเฉพาะข้อสงวน การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของอนุสัญญาและการระงับข้อพิพาท

❖ คณะกรรมการอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี

คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน ประกอบด้วยกรรมการจำนวน 10 คน ซึ่งได้รับการพิจารณาคัดเลือกจากการเสนอชื่อโดยรัฐภาคีโดยกรรมการแต่ละคนจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นอิสระในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ไม่ได้เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในนามรัฐของตนโดยมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี

คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน มีหน้าที่ คือ

1) ตรวจรายงานของรัฐภาคี และให้ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะแก่รัฐภาคีในการตีความพันธกรณี

2) ให้ข้อวินิจฉัย (General Comments) และข้อเสนอแนะแก่รัฐภาคีในการปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญา

3) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด คณะกรรมการอาจรับข้อร้องเรียนจากรัฐภาคีใดในลักษณะข้อร้องเรียนระหว่างรัฐ เมื่อรัฐภาคีนั้นอ้างว่าถูกละเมิดจากรัฐภาคีอื่นในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามพันธกรณี

4) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด คณะกรรมการอาจรับข้อร้องเรียนจากปัจเจกบุคคล (Individuals) ซึ่งอ้างว่าถูกละเมิดโดยรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่ง

❖ การเสนอรายงาน

รัฐภาคีจะต้องเสนอรายงานภายในปีแรกนับจากการมีผลใช้บังคับของอนุสัญญา และเสนอรายงานเพิ่มเติมทุกๆ 4 ปี หลังจากการส่งรายงานฉบับแรก

อย่างไรก็ตามในอนุสัญญานับนี้ได้กำหนดเกี่ยวกับการทรมาน โดยมีรายละเอียดมากกว่าอนุสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนฉบับอื่นๆ ที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคี รวมทั้งได้กำหนดให้รัฐถือเอาการทรมานเป็นการกระทำความผิดอาญายาใต้กฎหมายของตน การเข้าเป็นภาคีนั้นจึงถือเป็นการยกมาตรฐานการใช้บังคับของกฎหมายไทยให้ดีขึ้น เนื่องจากในมาตรการของการป้องกันการทรมานจะมีการเข้ามาสอดส่องและตรวจสอบโดยคณะกรรมการพิเศษตามอนุสัญญา เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบจรรยาบรรณของรัฐซึ่งรัฐภาคีจะต้องทำรายงานเสนอเป็นระยะ และจะนำเสนอรายงานฉบับแรกภายในหนึ่งปีหลังจากการเข้าเป็นภาคี และภายหลังจากนั้นทุก 4 ปี ซึ่งมาตรการดังกล่าวถือเป็นระบบการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่อยู่ภายใต้ต้นสนธิสัญญา

❖ สนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี

ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนต่างๆ เนื่องจากเชื่อมั่นและศรัทธาในข้อบทต่างๆ ของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งพันธกรณีทั้งหลายจะสามารถประกันให้ประชาชนได้รับสิทธิที่มนุษย์พึงมี

โดยครบถ้วน โดยมีรัฐเป็นผู้ประกันและให้สิทธิดังกล่าว และไทยพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับประชาคมระหว่างประเทศในการแก้ไขปัญหาด้านสิทธิมนุษยชน ในปัจจุบันไทยเป็นภาคีสัญญาหลักกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนทั้งสิ้น 6 ฉบับ ซึ่งเป็นสนธิสัญญาภายใต้กรอบสหประชาชาติและยังเข้าเป็นภาคีสัญญาภายใต้กรอบขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศด้วย ดังนี้

1. สนธิสัญญาภายใต้กรอบสหประชาชาติ มีสนธิสัญญาหลัก 9 ฉบับ แต่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเพียง 6 ฉบับ ได้แก่

(1) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ และพิธีสารเลือกรับ ค.ศ. 1979 (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women 1979 (CEDAW), Optional Protocol)

หมายเหตุ อนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่ 3 กันยายน 2524 (ค.ศ. 1981) โดยไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2528 (ค.ศ. 1985)

(2) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (Convention on the Rights of the Child (CRC))

หมายเหตุ อนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน 2533 (ค.ศ. 1990) โดยไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2535 (ค.ศ. 1992)

(3) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1996 (International Covenant on Civil and Political Rights 1966 (ICCPR))

หมายเหตุ กติกาฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่ 23 มีนาคม 2519 (ค.ศ. 1976) โดยไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2539 (ค.ศ. 1996)

(4) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ค.ศ. 1966 (International Covenant of Economic, Social and Cultural Rights , 1966 (ICESCR))

หมายเหตุ กติกาฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่ 3 มกราคม 2519 (ค.ศ. 1976) โดยไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 6 กันยายน 2542 (ค.ศ. 1999)

สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบและพิธีสารเลือกรับ

(5) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุก
รูปแบบ ค.ศ. 1989 (International Convention on the Elimination of
All Forms of Racial Discrimination - CERD 1989) มีผลบังคับใช้กับ
ประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546

โดยรัฐบาลได้ทำคำแถลงตีความทั่วไปว่า รัฐบาลจะไม่ตีความ
หรือใช้บทบัญญัติใดๆ ที่ปรากฏในอนุสัญญา เกินกว่าที่รัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทยและกฎหมายภายในได้บัญญัติไว้ และการตีความหรือ
ใช้บทบัญญัตินี้ดังกล่าว จะเกิดหรือเป็นไปตามตราสารด้านสิทธิมนุษยชนระหว่าง
ประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี นอกจากนี้ ยังมีการตั้งข้อสงวนไว้อีก 2 ข้อ คือ
ข้อ 4 และข้อ 22 ซึ่งข้อ 4 รัฐบาลจะดำเนินมาตรการในเชิงบวกในการจัด
การเลือกปฏิบัติ ตามข้อ 4 นี้ ก็ต่อเมื่อพิจารณาเห็นความจำเป็นที่จะต้องออก
กฎหมายเท่านั้น ส่วนข้อ 22 รัฐบาลไทยจะไม่ผูกพัน หากต้องเสนอเรื่องพิพาท
ต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ในกรณีข้อพิพาทระหว่างรัฐภาคีนั้นไม่สามารถ
เจรจาหรือตกลงกันได้ด้วยวิธีอื่นใด

(6) อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประทุษร้าย หรือการลงโทษอื่น
ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ค.ศ. 1984 (Convention against
Torture and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or
Punishment 1984 (CAT)) มีผลบังคับใช้กับประเทศไทย ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน
2550 โดยได้ทำคำแถลงตีความในการเข้าเป็นภาคีในข้อบทที่ 1 ข้อบทที่ 4 และข้อบทที่
5 และจัดทำข้อสงวนในข้อบทที่ 30 ของอนุสัญญา

นอกจากนี้ยังมีสนธิสัญญาสำคัญ อีก 3 ฉบับที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครอง
สิทธิมนุษยชน คือ

1. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าทาสผิวขาว ค.ศ. 1904 และ
1901 (International Convention for Suppression of the White Slave Traffic
1904 and 1901) ไทยเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1910 โดยการภาคยานุวัติ
และโดยที่ข้อ 8 ของอนุสัญญาดังกล่าวกำหนดไว้ว่า การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญานี้

จะถือว่าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1904 ด้วย หากไม่มีการแจ้งเป็นอย่างอื่น ดังนั้น โดยการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1910 ไทยจึงเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1910 ด้วย

อนึ่ง บทบัญญัติส่วนใหญ่ของอนุสัญญา ค.ศ. 1904 และ ค.ศ. 1910 ถูกแทนที่โดยอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ค.ศ. 1921 แล้ว

2. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ค.ศ. 1921 ไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2465 (ค.ศ. 1922) (International Convention for the Suppression of the Traffic in Women and Children 1921)

3. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิทางการเมืองของสตรี ค.ศ. 1952 (Convention on the Political Rights of Women (1952)) อนุสัญญามีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 7 กรกฎาคม 2497 (ค.ศ. 1954) โดยไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2497 (ค.ศ. 1954)

2. สนธิสัญญาภายใต้กรอบขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ไทยเป็นภาคีอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศทั้งหมด 12 ฉบับ คือ

(1) อนุสัญญาฉบับที่ 14 ว่าด้วยการหยุดพักผ่อนปรนประจำสัปดาห์ ในงานอุตสาหกรรม พ.ศ. 2464 (ค.ศ. 1921)

(2) อนุสัญญาฉบับที่ 19 ว่าด้วยการปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันในเรื่อง ค่าทดแทนสำหรับคนชาติในบังคับ และคนต่างชาติ พ.ศ. 2468 (ค.ศ. 1925)

(3) อนุสัญญาฉบับที่ 29 ว่าด้วยการเกณฑ์แรงงานบังคับ พ.ศ. 2473 (ค.ศ. 1930)

(4) อนุสัญญาฉบับที่ 80 ว่าด้วยการแก้ไขบางส่วนของอนุสัญญา พ.ศ. 2489 (ค.ศ. 1946)

(5) อนุสัญญาฉบับที่ 88 ว่าด้วยการจัดตั้งบริการจัดหางาน พ.ศ. 2491 (ค.ศ. 1948)

(6) อนุสัญญาฉบับที่ 100 ว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันของ
คนงานชายและหญิง พ.ศ. 2494 (ค.ศ. 1951)

(7) อนุสัญญาฉบับที่ 104 ว่าด้วยการเลิกบังคับทางอาญาแก่กรรมกร
พื้นเมืองที่ละเมิดสัญญาจ้าง พ.ศ. 2498 (ค.ศ. 1955)

(8) อนุสัญญาฉบับที่ 105 ว่าด้วยการยกเลิกแรงงานบังคับ พ.ศ. 2500
(ค.ศ. 1957)

(9) อนุสัญญาฉบับที่ 116 ว่าด้วยการแก้ไขบางส่วนของอนุสัญญา
พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961)

(10) อนุสัญญาฉบับที่ 122 ว่าด้วยนโยบายการทำงาน พ.ศ. 2507
(ค.ศ. 1964)

(11) อนุสัญญาฉบับที่ 123 ว่าด้วยอายุขั้นต่ำที่อนุญาตให้ทำงาน
ในเหมืองใต้ดิน พ.ศ. 2508 (ค.ศ. 1965)

(12) อนุสัญญาฉบับที่ 127 ว่าด้วยน้ำหนักสูงสุดที่อนุญาตให้
คนงานคนหนึ่งแบกหามได้ พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967)

❖ ข้อสงวนและคำแถลงตีความที่ไทยตั้งไว้ในสนธิสัญญา ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ในการเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาต่างๆ รัฐอาจจัดทำข้อสงวนต่อข้อบท
บางข้อของสนธิสัญญาหากเห็นว่าตนไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีในข้อนั้นได้
หรืออาจจัดทำเป็นคำแถลงตีความ (Interpretative Declaration) เพื่อแจ้งให้
รัฐภาคีอื่นๆ ทราบว่าไทยตีความข้อบทนั้นๆ ว่าอย่างไร ซึ่งไทยได้ตั้งข้อสงวน
และคำแถลงตีความในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ดังนี้

(1) อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ค.ศ. 1921

ข้อสงวนเกี่ยวกับการจำกัดอายุในวรรค (b) ของ Final Protocol
ของอนุสัญญา ลงวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1961 และข้อ 5 ของอนุสัญญา 1921
เมื่อเกี่ยวข้องกับคนสัญชาติไทย

(2) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ

ค.ศ. 1979

ในขณะที่เข้าเป็นภาคีไทยตั้งข้อสงวนต่อข้อเสนอต่างๆ จำนวน 7 ข้อ คือ ข้อ 7 ความเสมอภาคทางการเมืองและตำแหน่งราชการ ข้อ 9 วรรค 2 การถือสัญชาติของบุตร ข้อ 10 การเสมอภาคในการศึกษา ข้อ 11 วรรค 1 (b) โอกาสในการที่จะได้รับการจ้างงานชนิดเดียวกัน ข้อ 15 วรรค 3 การทำสัญญาของสตรี ข้อ 16 ความเสมอภาคในด้านครอบครัวและการสมรส ข้อ 29 การระงับการตีความการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ

ต่อมาไทยได้เพิกถอนข้อสงวนในข้อ 7 ข้อ 9 วรรค 2 ข้อ 11 วรรค 1 และข้อ 15 วรรค 3 ซึ่งการยกเลิกข้อสงวนดังกล่าวมีผลตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2539 (ค.ศ. 1996) ปัจจุบันไทยจึงยังคงมีข้อสงวนต่อข้อบท 2 ข้อ คือ ข้อ 16 และข้อ 29

(3) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989

ในขณะที่เข้าเป็นภาคีไทยตั้งข้อสงวนไว้ทั้งสิ้น 3 ข้อ คือ ข้อ 7 (สิทธิในการได้สัญชาติ) ข้อ 22 (สิทธิของเด็กหญิงไทย) และข้อ 29 (สิทธิที่จะได้รับการศึกษา) ต่อมาได้เพิกถอนข้อสงวนต่อข้อ 29

(4) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ไทยได้ทำคำแถลงตีความไว้ในข้อ 1 วรรค 1 (สิทธิกำหนดใจตนเอง - Right to self - determination) ข้อ 6 วรรค 5 (โทษประหารชีวิต) ข้อ 9 วรรค 3 (การนำตัวผู้ต้องหาเข้าสู่การพิจารณาคดีภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผล) และข้อ 20 วรรค 1 (การตีความคำว่าสงคราม)

(5) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

ไทยได้ทำคำแถลงตีความในข้อ 1 วรรค 1 (สิทธิกำหนดใจตนเอง - Right to self - determination) ว่ามีความหมายเช่นเดียวกับที่ได้ตีความในกติกา ICCPR

(6) อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประตักติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี

ในการเข้าเป็นภาคีได้มีการทำคำแถลงตีความเข้าใจในการเข้าเป็นภาคีและจัดทำข้อสงวน มีประเด็นดังต่อไปนี้

1) ข้อบทที่ 1 เรื่องคำนิยามของคำว่า “การทรมาน” เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาของไทยที่ใช้บังคับในปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติจำกัดความโดยเฉพาะประเทศไทยจึงตีความเข้าใจความหมายของคำดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับในปัจจุบัน

2) ข้อบทที่ 4 เรื่องการกำหนดให้การทรมานทั้งปวงเป็นความผิดที่ลงโทษได้ตามกฎหมายอาญาและนำหลักการนี้ไปใช้กับการพยายาม การสมรู้ร่วมคิดและการมีส่วนร่วมในการทรมาน ประเทศไทยตีความเข้าใจในกรณีดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับในปัจจุบัน

3) ข้อบทที่ 5 เรื่องให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการต่างๆ ที่อาจจำเป็นเพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดที่อ้างถึงตามข้อบทที่ 4 โดยประเทศไทยตีความเข้าใจว่าเขตอำนาจเหนือความผิดดังกล่าวเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

4) ข้อสงวนตามข้อบทที่ 30 วรรคหนึ่ง โดยประเทศไทยไม่รับผูกพันตามข้อบทดังกล่าว (ซึ่งระบุให้นำข้อพิพาทเกี่ยวกับการตีความหรือการนำอนุสัญญาไปใช้ ขึ้นสู่การวินิจฉัยชี้ขาดของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้หากคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ) ซึ่งการจัดทำข้อสงวนในข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อไม่ยอมรับอำนาจของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเป็นการล่วงหน้า เว้นเสียแต่ว่าจะพิจารณาเห็นสมควรเป็นกรณีๆ ไป

หมายเหตุ : คัดจากบางส่วนของหนังสือ ที่ กต. 1002/1404 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2550

กระทรวงการต่างประเทศ

บทที่ 3

อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี¹

24

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้

โดยพิจารณาว่า ตามหลักการที่ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ การยอมรับสิทธิที่เท่าเทียมกันและโอนมิได้ของสมาชิกทั้งปวงแห่งครอบครัวมนุษย เป็นรากฐานแห่งเสรีภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพในโลก

โดยยอมรับว่าสิทธิเหล่านี้มาจากศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

โดยพิจารณาถึงพันธกรณีของรัฐต่างๆ ภายใต้กฎบัตรฯ โดยเฉพาะ อย่างยิ่งข้อ 55 เพื่อส่งเสริมการเคารพและการปฏิบัติตามทั่วสากลต่อสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งปวง

¹ คำแปล อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

กองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ 28 กันยายน 2544

Chapter 3

Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment

The States Parties to this Convention,

Considering that, in accordance with the principles proclaimed in the Charter of the United Nations, recognition of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

Recognizing that those rights derive from the inherent dignity of the human person,

Considering the obligation of States under the Charter, in particular Article 55, to promote universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms,

โดยคำนึงถึงข้อ 5 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อ 7 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งทั้งสองฉบับต่างบัญญัติว่า ต้องมิให้บุคคลใดตกอยู่ภายใต้การทรมาน หรือการประติบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

โดยคำนึงเช่นกันถึงปฏิญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลซึ่งพ้นจากการตกอยู่ภายใต้การทรมาน การประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งสมัชชาสหประชาชาติได้ตกลงรับเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1975

โดยปรารถนาที่จะทำให้การต่อสู้เพื่อต่อต้านการทรมานและการประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นทั่วโลก

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

Having regard to article 5 of the Universal Declaration of Human Rights and article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, both of which provide that no one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment,

Having regard also to the Declaration on the Protection of All Persons from Being Subjected to Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, adopted by the General Assembly on 9 December 1975,

Desiring to make more effective the struggle against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment throughout the world,

Have agreed as follows:

⁴ See *Official Records of the Economic and Social Council, 2002, Supplement No. 3 (E/2002/23), chap. II, sect. A.*

ภาค 1

ข้อ 1

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “การทรมาน” หมายถึง การกระทำใดก็ตามโดยเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส ไม่ว่าทางกายหรือทางจิตใจต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อสนเทศหรือคำสารภาพจากบุคคลนั้นหรือจากบุคคลที่สาม การลงโทษบุคคลนั้น สำหรับการกระทำ ซึ่งบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สาม กระทำ หรือถูกสงสัยว่าได้กระทำ หรือเป็นการข่มขู่ให้กลัวหรือเป็นการบังคับขู่เข็ญ บุคคลนั้นหรือบุคคลที่สาม หรือเพราะเหตุผลใดใดบนพื้นฐานของการเลือกปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นในรูปใด เมื่อความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานนั้นกระทำโดย หรือด้วยการข่มขู่ หรือด้วยความยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจของเจ้าพนักงานของรัฐ หรือของบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางการ ทั้งนี้ไม่ว่ารวมถึงความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานที่เกิดจาก หรืออันเป็นผลปกติจาก หรืออันสืบเนื่องมาจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย

2. ข้อนี้ไม่มีผลกระทบต่อตราสารระหว่างประเทศหรือกฎหมายภายในใดที่มี หรืออาจจะมิขัดแย้งกับพันธูญูติที่ใช้บังคับได้ในขอบเขตที่กว้างกว่า

ข้อ 2

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการต่างๆ ทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร ทางตุลาการหรือมาตรการอื่นๆ ที่มีประสิทธิผลเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำ การทรมานในอาณาเขตใดซึ่งอยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน

PART I

Article 1

1. For the purposes of this Convention, the term “torture” means any act by which severe pain or suffering, whether physical or mental, is intentionally inflicted on a person for such purposes as obtaining from him or a third person information or a confession, punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. It does not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to lawful sanctions.

2. This article is without prejudice to any international instrument or national legislation which does or may contain provisions of wider application.

Article 2

1. Each State Party shall take effective legislative, administrative, judicial or other measures to prevent acts of torture in any territory under its jurisdiction.

2. ไม่มีพฤติการณ์พิเศษใด ไม่ว่าจะเป็นภาวะสงคราม หรือสภาพความที่จะเกิดสงคราม การขาดเสถียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะฉุกเฉินสาธารณะอื่นใดที่ยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้
3. คำสั่งจากผู้บังคับบัญชาหรือจากทางการ ไม่สามารถยกขึ้นเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้

ข้อ 3

1. รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะวินิจฉัยว่ามีเหตุอันควรเชื่อเช่นนั้นหรือไม่ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจต้องคำนึงถึงข้อพิจารณาทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการที่มีรูปแบบที่ต่อเนื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรัฐนั้นอย่างร้ายแรง โดยซึ่งหน้าหรืออย่างกว้างขวางด้วย หากมี

ข้อ 4

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า การกระทำทรมานทั้งปวงเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของตน ให้ใช้หลักการเดียวกันนี้บังคับสำหรับการพยายามกระทำการทรมาน และสำหรับการกระทำโดยบุคคลใดที่เป็นการสมรู้ร่วมคิด หรือการมีส่วนร่วมในการทรมานด้วย
2. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐทำให้ความผิดเหล่านี้เป็นความผิดที่มีโทษ ซึ่งมีระวางโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำเหล่านั้น

2. No exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or a threat of war, internal political in stability or any other public emergency, may be invoked as a justification of torture.
3. An order from a superior officer or a public authority may not be invoked as a justification of torture.

Article 3

1. No State Party shall expel, return (“refouler”) or extradite a person to another State where there are substantial grounds for believing that he would be in danger of being subjected to torture.
2. For the purpose of determining whether there are such grounds, the competent authorities shall take into account all relevant considerations including, where applicable, the existence in the State concerned of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights.

Article 4

1. Each State Party shall ensure that all acts of torture are offences under its criminal law. The same shall apply to an attempt to commit torture and to an act by any person which constitutes complicity or participation in torture.
2. Each State Party shall make these offences punishable by appropriate penalties which take into account their grave nature.

ข้อ 5

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินการต่างๆ ที่อาจจำเป็นเพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดที่อ้างถึงในข้อ 4 ในกรณีต่างๆ ดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อความผิดเหล่านั้นเกิดขึ้นในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน หรือบนเรือ หรืออากาศยานที่จดทะเบียนในรัฐนั้น

(ข) เมื่อผู้ถูกกล่าวหาเป็นพลเมืองของรัฐนั้น

(ค) เมื่อผู้เสียหายเป็นพลเมืองของรัฐนั้นหากรัฐนั้นเห็นเป็นการสมควร

2. ในทำนองเดียวกัน ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดทั้งปวงเช่นว่า ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน และรัฐนั้นไม่ยอมส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนตามข้อ 8 ให้แก่รัฐที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

3. อนุสัญญานี้มีได้ยกเว้นเขตอำนาจทางอาญาใดที่ใช้ตามกฎหมายภายใน

Article 5

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences referred to in article 4 in the following cases:

- (a) When the offences are committed in any territory under its jurisdiction or on board a ship or aircraft registered in that State;
- (b) When the alleged offender is a national of that State;
- (c) When the victim is a national of that State if that State considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over such offences in cases where the alleged offender is present in any territory under its jurisdiction and it does not extradite him pursuant to article 8 to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.

3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

ข้อ 6

1. เมื่อเป็นที่พอใจ หลังจากการตรวจสอบข้อสนเทศที่ตนมีอยู่แล้วว่า พฤติการณ์แวดล้อมบังคับให้ต้องดำเนินการเช่นนั้น รัฐภาคีใดที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4 อยู่ในอาณาเขตของตน ต้องนำตัวบุคคลนั้นไปคุมขังไว้ หรือดำเนินมาตรการทางกฎหมายอื่นที่จะประกันการคงอยู่ของบุคคลนั้น การควบคุมตัวและมาตรการทางกฎหมายอื่นต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของรัฐนั้น แต่สามารถควบคุมตัวและดำเนินมาตรการนั้นต่อไปได้เพียงเท่าที่จำเป็นที่จะทำให้การดำเนินกระบวนการทางอาญาหรือกระบวนการพิจารณาสำหรับการส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนสามารถกระทำได้ เท่านั้น

2. รัฐเห็นว่าต้องดำเนินการไต่สวนเบื้องต้นในด้านข้อเท็จจริงโดยทันที

3. บุคคลใดที่ถูกคุมขังตามวรรค 1 ของข้อนี้ ต้องได้รับความช่วยเหลือในการติดต่อโดยทันทีกับผู้แทนที่เหมาะสม ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ หรือกับผู้แทนของรัฐที่ตนพำนักอยู่เป็นปกติ หากบุคคลผู้นั้นเป็นบุคคลไร้สัญชาติ

4. เมื่อรัฐใดรัฐหนึ่งได้นำตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งไปคุมขังไว้ตามข้อนี้ ให้รัฐนั้นแจ้งให้บรรดารัฐที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 1 ทราบโดยทันที ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลเช่นว่าตกอยู่ภายใต้การคุมขัง และเกี่ยวกับพฤติการณ์แวดล้อมทั้งปวงที่ทำให้ต้องกักตัวบุคคลนั้นไว้ ให้รัฐซึ่งทำการไต่สวนเบื้องต้นที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้ รายงานผลการไต่สวนของตนให้รัฐดังกล่าวทราบโดยพลัน และให้ระบุด้วยว่าตนตั้งใจที่จะใช้เขตอำนาจนั้น หรือไม่

Article 6

1. Upon being satisfied, after an examination of information available to it, that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory a person alleged to have committed any offence referred to in article 4 is present shall take him into custody or take other legal measures to ensure his presence. The custody and other legal measures shall be as provided in the law of that State but may be continued only for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted.
2. Such State shall immediately make a preliminary inquiry into the facts.
3. Any person in custody pursuant to paragraph 1 of this article shall be assisted in communicating immediately with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national, or, if he is a stateless person, with the representative of the State where he usually resides.
4. When a State, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States referred to in article 5, paragraph 1, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

ข้อ 7

1. ในกรณีต่างๆ ที่ระบุไว้ในข้อ 5 ให้รัฐภาคีซึ่งพบตัวบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4 อยู่ในอาณาเขตซึ่งอยู่ภายในเขตอำนาจรัฐของตน มอบเรื่องให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดี หากรัฐนั้นไม่ยอมส่งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน

2. ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจนั้นทำคำวินิจฉัยของตนในลักษณะเดียวกันกับในกรณีของความผิดธรรมดาที่มีลักษณะร้ายแรงตามกฎหมายของรัฐนั้น ในกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 2 มาตรฐานทั้งปวงของพยานหลักฐานที่จำเป็นต้องสำหรับการฟ้องดำเนินคดีและการพิพากษาว่ามีความผิดต้องไม่เข้มงวดน้อยกว่ามาตรฐานทั้งปวงที่ใช้บังคับสำหรับกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 1

3. ให้บุคคลใดที่ถูกดำเนินคดีที่เกี่ยวกับความผิดที่อ้างถึงในข้อ 4 ได้รับการประกันว่าจะได้รับการปฏิบัติที่เป็นธรรมในทุกขั้นตอนของการดำเนินคดี

ข้อ 8

1. ความผิดที่อ้างถึงในข้อ 4 ให้ถือว่ารวมอยู่ในความผิดทั้งปวงที่ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใดที่มีอยู่ระหว่างรัฐภาคี รัฐภาคีรับที่จะรวมเอาความผิดเช่นว่าเข้าไปอยู่ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่จะทำขึ้นมาระหว่างกันในอนาคต ในฐานะความผิดต่างๆ ที่ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้

Article 7

1. The State Party in the territory under whose jurisdiction a person alleged to have committed any offence referred to in article 4 is found shall in the cases contemplated in article 5, if it does not extradite him, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

2. These authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State. In the cases referred to in article 5, paragraph 2, the standards of evidence required for prosecution and conviction shall in no way be less stringent than those which apply in the cases referred to in article 5, paragraph 1.

3. Any person regarding whom proceedings are brought in connection with any of the offences referred to in article 4 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings.

Article 8

1. The offences referred to in article 4 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. หากรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งซึ่งกำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความคงอยู่ของสนธิสัญญา ได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง รัฐภาคี ซึ่งมีได้มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วยกับรัฐภาคีนั้นมีสิทธิที่จะถือเอาอนุสัญญานี้ เป็นพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เกี่ยวกับความผิดเช่นนั้นได้ การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขอื่นๆ ที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการ ร้องขอ

3. รัฐภาคีทั้งปวงซึ่งมิได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความคงอยู่ของสนธิสัญญา ต้องยอมรับว่าความผิดเช่นนั้นเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันได้ ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคีทั้งปวง ให้ถือเสมือนว่า ความผิดเช่นนั้นมิได้เพียงแต่กระทำ ณ ที่ซึ่งความผิดนั้นเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ได้กระทำในอาณาเขตของรัฐซึ่งมีพันธกรณีที่จะต้องทำให้ตนมีเขตอำนาจเหนือการกระทำความผิดนั้นตามข้อ 5 วรรค 1 ด้วย

ข้อ 9

1. รัฐภาคีทั้งปวงต้องเสนอมาตรการให้ความช่วยเหลือกันและกันให้มากที่สุดในเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4 รวมทั้งการจัดส่งพยานหลักฐานทั้งปวงที่ตนมีอยู่เท่าที่จำเป็นสำหรับการดำเนินคดีนั้นให้ด้วย

2. รัฐภาคีทั้งปวงต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของตนตามวรรค 1 ของข้อนี้โดยสอดคล้องกับสนธิสัญญาว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางการศาลที่อาจมีอยู่ระหว่างกัน

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of such offences. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize such offences as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. Such offences shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with article 5, paragraph 1.

Article 9

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of any of the offences referred to in article 4, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of this article in conformity with any treaties on mutual judicial assistance that may exist between them.

ข้อ 10

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันว่า การศึกษาและข้อสนเทศเกี่ยวกับการห้ามการทรมานเข้าไปบรรจุอย่างสมบูรณ์ในหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ทั้งที่เป็นพลเรือนหรือทหาร พนักงานทางการแพทย์ เจ้าหน้าที่ของรัฐและบุคคลอื่นๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับการควบคุมตัว การสอบสวน หรือการประคับคองต่อปัจเจกบุคคลที่ตกอยู่ภายใต้ภาวะของการถูกจับ การกักขัง หรือการจำคุก ไม่ว่าจะในรูปแบบใด

2. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐนำข้อห้ามนี้เข้าไปบรรจุอยู่ในกฎหมาย หรือ คำสั่งที่ออกมาเกี่ยวกับหน้าที่และภารกิจของบุคคลเช่นว่า

ข้อ 11

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาทบทวนอย่างมีระบบสำหรับ กฎเกณฑ์ คำสั่ง วิธีการและแนวทางปฏิบัติในการไต่สวน ตลอดจนการจัดระเบียบทั้งปวง สำหรับการควบคุมและการประคับคองต่อบุคคลที่ตกอยู่ใต้ภาวะของการจับ การกักขัง และการจำคุกไม่ว่าในรูปแบบใด ในอาณาเขตที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน เพื่อที่จะป้องกันมิให้เกิดมีกรณีการทรมานได้ขึ้น

ข้อ 12

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของตนดำเนินการสืบสวนโดยพลัน และโดยปราศจากความล่าเอียง เมื่อใดก็ตามที่มีมูลเหตุอันสมเหตุสมผลที่จะเชื่อได้ว่า ได้มีการกระทำการทรมานเกิดขึ้นในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน

Article 10

1. Each State Party shall ensure that education and information regarding the prohibition against torture are fully included in the training of law enforcement personnel, civil or military, medical personnel, public officials and other persons who may be involved in the custody, interrogation or treatment of any individual subjected to any form of arrest, detention or imprisonment.

2. Each State Party shall include this prohibition in the rules or instructions issued in regard to the duties and functions of any such person.

Article 11

Each State Party shall keep under systematic review interrogation rules, instructions, methods and practices as well as arrangements for the custody and treatment of persons subjected to any form of arrest, detention or imprisonment in any territory under its jurisdiction, with a view to preventing any cases of torture.

Article 12

Each State Party shall ensure that its competent authorities proceed to a prompt and impartial investigation, wherever there is reasonable ground to believe that an act of torture has been committed in any territory under its jurisdiction.

ข้อ 13

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า บังคับบุคคลที่อ้างว่าตนถูกทรมานในอาณาเขตใดก็ตามที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้น มีสิทธิที่จะร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของรัฐนั้น และที่จะทำให้การร้องทุกข์ของตนได้รับการพิจารณาตรวจสอบโดยพลันและโดยปราศจากความล่าช้าโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของรัฐนั้น ให้ดำเนินขั้นตอนทั้งปวงเพื่อประกันว่า ผู้ร้องทุกข์และพยานได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากการประทุษร้ายหรือการข่มขู่ให้หวาดกลัวทั้งปวงอันเป็นผลจากการร้องทุกข์ หรือการให้พยานหลักฐานของบุคคลนั้น

ข้อ 14

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันในระบบกฎหมายของตนว่าผู้ถูกทำร้ายจากการกระทำการทรมานได้รับการชดเชยทดแทนและมีสิทธิซึ่งสามารถบังคับคดีได้ที่จะได้รับสินไหมทดแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ รวมทั้งวิถีทางที่จะได้รับการบำบัดฟื้นฟูอย่างเต็มรูปแบบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในกรณีที่ถูกทำร้ายเสียชีวิตอันเป็นผลจากการกระทำการทรมาน ให้ผู้อยู่ในอุปการะของบุคคลนั้นที่มีสิทธิที่จะได้รับสินไหมทดแทน

2. ไม่มีความใดในข้อนี้ที่มีผลกระทบต่องานของผู้อยู่ในอุปการะหรือบุคคลอื่นในอันที่จะได้รับสินไหมทดแทนซึ่งอาจมีอยู่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ 15

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า จะยกคำให้การใดที่พิสูจน์ได้ว่า ได้ให้โดยเป็นผลจากการทรมาน ขึ้นอ้างเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีใดมิได้ เว้นแต่จะใช้เป็นหลักฐานผูกมัดบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการทรมาน ในฐานะเป็นหลักฐานว่าคำให้การได้มาโดยวิธีนั้น

Article 13

Each State Party shall ensure that any individual who alleges he has been subjected to torture in any territory under its jurisdiction has the right to complain to, and to have his case promptly and impartially examined by, its competent authorities. Steps shall be taken to ensure that the complainant and witnesses are protected against all ill-treatment or intimidation as a consequence of his complaint or any evidence given.

Article 14

1. Each State Party shall ensure in its legal system that the victim of an act of torture obtains redress and has an enforceable right to fair and adequate compensation, including the means for as full rehabilitation as possible. In the event of the death of the victim as a result of an act of torture, his dependants shall be entitled to compensation.

2. Nothing in this article shall affect any right of the victim or other persons to compensation which may exist under national law.

Article 15

Each State Party shall ensure that any statement which is established to have been made as a result of torture shall not be invoked as evidence in any proceedings, except against a person accused of torture as evidence that the statement was made.

ข้อ 16

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐรับที่จะป้องกันมิให้มีการกระทำอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือการประทุษร้าย หรือการลงโทษที่ย่ำแย่ศักดิ์ศรีที่ไม่ถึงกับ เป็นการทรมานตามที่นิยามไว้ในข้อ 1 เกิดขึ้นในอาณาเขตภายใต้เขตอำนาจรัฐ ของตน เมื่อการกระทำเช่นว่าได้กระทำโดย หรือด้วยการยุยง หรือความยินยอม หรือความรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ในตำแหน่งทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พันธกรณีทั้งปวงในข้อ 10 ข้อ 11 ข้อ 12 และข้อ 13 ให้นำมาใช้บังคับ โดยการใช้แทนที่การกล่าวถึงการทรมาน หรือ การกล่าวถึงการประทุษร้ายหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ ศักดิ์ศรี

2. บทบัญญัติต่างๆ ของอนุสัญญานี้ ไม่มีผลกระทบต่อบทบัญญัติ ทั้งปวงของตราสารระหว่างประเทศหรือกฎหมายภายใน ที่ห้ามมิให้มีการประทุษร้าย หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ศักดิ์ศรี หรือที่เกี่ยวกับการส่ง ผู้ร้ายข้ามแดนหรือการขับไล่ออกนอกประเทศ

Article 16

1. Each State Party shall undertake to prevent in any territory under its jurisdiction other acts of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment which do not amount to torture as defined in article I, when such acts are committed by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. In particular, the obligations contained in articles 10, 11, 12 and 13 shall apply with the substitution for references to torture of references to other forms of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

2. The provisions of this Convention are without prejudice to the provisions of any other international instrument or national law which prohibits cruel, inhuman or degrading treatment or punishment or which relates to extradition or expulsion.

ภาค 2

ข้อ 17

1. ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน (ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า คณะกรรมการฯ) ซึ่งต้องปฏิบัติตามภารกิจตามที่บัญญัติไว้ต่อไปนี้ให้คณะกรรมการฯ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 คน ที่มีคุณลักษณะทางศีลธรรมสูง และมีความสามารถอันเป็นที่ยอมรับทางด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเฉพาะตัว ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ต้องได้รับการเลือกตั้งโดยรัฐภาคีทั้งปวง ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการกระจายตามหลักภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรม และความเป็นประโยชน์ของการเข้าร่วมของบุคคลบางคนที่มีความเชี่ยวชาญทางกฎหมาย

2. ให้สมาชิกของคณะกรรมการฯ ได้รับการเลือกตั้งโดยการลงคะแนนลับจากรายชื่อของบุคคลที่เสนอชื่อขึ้นมาโดยรัฐภาคี รัฐภาคีแต่ละรัฐสามารถเสนอชื่อบุคคลหนึ่งคนที่เลือกจากคนชาติของตน รัฐภาคีทั้งปวงต้องคำนึงถึงความเป็นประโยชน์ของการเสนอชื่อบุคคลที่เป็นสมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และที่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการต่อต้านการทรมานด้วย

PART II

Article 17

1. There shall be established a Committee against Torture (hereinafter referred to as the Committee) which shall carry out the functions hereinafter provided. The Committee shall consist of ten experts of high moral standing and recognized competence in the field of human rights, who shall serve in their personal capacity. The experts shall be elected by the States Parties, consideration being given to equitable geographical distribution and to the usefulness of the participation of some persons having legal experience.

2. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by States Parties. Each State Party may nominate one person from among its own nationals. States Parties shall bear in mind the usefulness of nominating persons who are also members of the Human Rights Committee established under the International Covenant on Civil and Political Rights and who are willing to serve on the Committee against Torture.

3. การเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการฯ ต้องกระทำทุกสองปีในการประชุมรัฐภาคีซึ่งเลขาธิการสหประชาชาติจัดประชุม ในการประชุมเหล่านั้น ซึ่งจะต้องมีรัฐภาคีจำนวนสองในสามจึงจะครบองค์ประชุม บุคคลทั้งปวงที่จะได้รับเลือกตั้งเข้ามาอยู่ในคณะกรรมการฯ ต้องเป็นผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุด และเป็นเสียงข้างมากที่เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้แทนของรัฐภาคีทั้งปวงที่เข้าประชุมและออกเสียง

4. ให้จัดการเลือกตั้งครั้งแรกภายในระยะเวลาไม่เกินหกเดือนหลังจากวันที่อนุสัญญาฯ เริ่มมีผลบังคับใช้ ภายในเวลาอย่างน้อยสี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง ให้เลขาธิการสหประชาชาติมีหนังสือถึงรัฐภาคีทั้งปวง เชิญชวนให้แจ้งการเสนอชื่อของตนภายในสามเดือน เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดทำบัญชีรายชื่อตามลำดับตัวอักษรของบุคคลทั้งหมดที่ได้รับการเสนอชื่อเช่นว่า โดยระบุชื่อรัฐภาคีที่เสนอชื่อบุคคลเหล่านั้นด้วย แล้วนำเสนอต่อรัฐภาคีทั้งปวง

5. สมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการฯ ต้องได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งวาระละสี่ปี สมาชิกของคณะกรรมการฯ เหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับเลือกตั้งซ้ำอีกได้ หากได้รับการเสนอชื่อขึ้นใหม่ อย่างไรก็ตาม วาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกจำนวนห้าคนที่ได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งแรกต้องสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นกำหนดเวลาสองปีโดยทันทีหลังจากการเลือกตั้งครั้งที่หนึ่ง ชื่อของสมาชิกจำนวนห้าคนเหล่านี้ต้องถูกเลือกขึ้นมาโดยการจับสลากของประธานที่ประชุมตามที่อ้างถึงในวรรค 3 ของข้อนี้

3. Elections of the members of the Committee shall be held at biennial meetings of States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of States Parties present and voting.

4. The initial election shall be held no later than six months after the date of the entry into force of this Convention. At least four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit their nominations within three months. The Secretary-General shall prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating the States Parties which have nominated them, and shall submit it to the States Parties.

5. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election if renominated. However, the term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election the names of these five members shall be chosen by lot by the chairman of the meeting referred to in paragraph 3 of this article.

6. หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งของคณะกรรมการฯ เสียชีวิต หรือลาออก หรือไม่ว่าด้วยสาเหตุอื่นใดก็ตาม ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนในคณะกรรมการฯ ได้อีกต่อไป รัฐภาคีที่เสนอชื่อสมาชิกผู้นั้นต้องแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญอีกคนหนึ่งจาก คนชาติของรัฐนั้นเข้ามาปฏิบัติหน้าที่สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งที่เหลือของ สมาชิกผู้นั้น ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขของการได้รับความเห็นชอบจากรัฐภาคีส่วนใหญ่ ความเห็นชอบนั้นให้ถือว่าได้รับแล้ว เว้นแต่รัฐภาคีจำนวนครึ่งหนึ่งหรือมากกว่า ตอบปฏิเสธภายในหกสัปดาห์หลังจากที่ได้รับการแจ้งโดยเลขาธิการสหประชาชาติ ให้ทราบถึงการแต่งตั้งที่ถูกเสนอ

7. ให้รัฐภาคีทั้งปวงรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของบรรดาสมาชิก ของคณะกรรมการฯ ระหว่างที่สมาชิกเหล่านั้นปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการฯ (การแก้ไขเปลี่ยนแปลง (ดูข้อมติของสมัชชาฯ ที่ 47/111 วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1992))

ข้อ 18

1. ให้คณะกรรมการฯ เลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของตนวาระละสองปี เจ้าหน้าที่ เหล่านี้สามารถได้รับการเลือกตั้งซ้ำอีกได้

2. ให้คณะกรรมการฯ ออกระเบียบการดำเนินการของตนเอง ซึ่ง นอกเหนือ จากประเด็นอื่นแล้ว ให้บัญญัติว่า

(ก) ต้องมีสมาชิกหกคนจึงจะครบองค์คณะ

(ข) คำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ให้กระทำโดยเสียงข้างมาก ของสมาชิกที่เข้าประชุม

6. If a member of the Committee dies or resigns or for any other cause can no longer perform his Committee duties, the State Party which nominated him shall appoint another expert from among its nationals to serve for the remainder of his term, subject to the approval of the majority of the States Parties. The approval shall be considered given unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks after having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.

7. States Parties shall be responsible for the expenses of the members of the Committee while they are in performance of Committee duties. (amendment (see General Assembly resolution 47/111 of 16 December 1992); status of ratification)

Article 18

1. The Committee shall elect its officers for a term of two years. They may be re-elected.

2. The Committee shall establish its own rules of procedure, but these rules shall provide, inter alia, that:

(a) Six members shall constitute a quorum;

(b) Decisions of the Committee shall be made by a majority vote of the members present.

3. ให้เลขาธิการสหประชาชาติจัดหาพนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพของคณะกรรมการ ตามอนุสัญญานี้

4. ให้เลขาธิการสหประชาชาติจัดประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการ หลังจากการประชุมครั้งแรกแล้ว ให้คณะกรรมการ ประชุมกันตามกำหนดเวลาต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในระเบียบการดำเนินการของตน

5. ให้รัฐภาคีทั้งปวงรับผิดชอบสำหรับค่าใช้จ่ายทั้งปวงที่เกิดขึ้น เนื่องจากการจัดประชุมต่างๆ ของรัฐภาคีและของคณะกรรมการ รวมทั้งการชำระเงินคืนให้แก่สหประชาชาติ สำหรับ ค่าใช้จ่ายใดๆ เช่นค่าพนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่สหประชาชาติได้จ่ายไปตามวรรค 3 ของข้อนี้ (การแก้ไขเปลี่ยนแปลง (ดูข้อมติสมัชชาฯ ที่ 47/111 วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1992))

ข้อ 19

1. ให้รัฐภาคีทั้งปวงเสนอรายงานต่อคณะกรรมการ โดยผ่านเลขาธิการสหประชาชาติ เกี่ยวกับมาตรการทั้งปวงที่ตนได้ดำเนินการไปแล้ว เพื่อให้ข้อผูกพันต่างๆ ของตนตามอนุสัญญานี้เป็นผลขึ้นมา ภายในเวลาหนึ่งปี หลังจากการมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญานี้สำหรับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น ให้รัฐภาคีทั้งปวงเสนอรายงานเพิ่มเติมทุกๆ สี่ปี เกี่ยวกับมาตรการใหม่ใดที่ได้ดำเนินการไป และรายงานอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการ อาจร้องขอ

3. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary staff and facilities for the effective performance of the functions of the Committee under this Convention.

4. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Committee. After its initial meeting, the Committee shall meet at such times as shall be provided in its rules of procedure.

5. The States Parties shall be responsible for expenses incurred in connection with the holding of meetings of the States Parties and of the Committee, including reimbursement to the United Nations for any expenses, such as the cost of staff and facilities, incurred by the United Nations pursuant to paragraph 3 of this article. (amendment (see General Assembly resolution 47/111 of 16 December 1992); status of ratification)

Article 19

1. The States Parties shall submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, reports on the measures they have taken to give effect to their undertakings under this Convention, within one year after the entry into force of the Convention for the State Party concerned. Thereafter the States Parties shall submit supplementary reports every four years on any new measures taken and such other reports as the Committee may request.

2. ให้เลขาธิการของสหประชาชาติส่งรายงานเหล่านั้นให้รัฐภาคีทุกรัฐ

3. รายงานแต่ละฉบับต้องได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการฯ ซึ่งสามารถที่จะเสนอความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับรายงานนั้นได้ตามที่อาจเห็นสมควร และให้ส่งความคิดเห็นเหล่านั้นไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง รัฐภาคีนั้นสามารถตอบกลับไปยังคณะกรรมการฯ พร้อมด้วยข้อสังเกตใดตามแต่ละจะเลือก

4. คณะกรรมการฯ สามารถใช้ดุลพินิจที่จะวินิจฉัยรวมความคิดเห็นใดที่ตนได้ให้ไว้ตามวรรค 3 ของข้อนี้ พร้อมด้วยข้อสังเกตเกี่ยวกับความคิดเห็นนั้นที่ได้รับจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไว้ในรายงานประจำปีที่จัดทำขึ้นตามมาตรา 24 หากได้รับการร้องขอโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการฯ สามารถรวมสำเนาของรายงานที่เสนอตามวรรค 1 ของข้อนี้เข้าไว้ด้วยก็ได้

ข้อ 20

1. หากคณะกรรมการฯ ได้รับข้อสนเทศที่เชื่อถือได้ ที่ตนเห็นว่ามีส่วนบ่งชี้อันควรเชื่อได้ว่ากำลังมีการทรมานอย่างเป็นระบบในอาณาเขตของรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้คณะกรรมการฯ เชิญชวนให้รัฐภาคีนั้นให้ความร่วมมือในการตรวจสอบข้อสนเทศนั้น และเพื่อการนี้ ให้ขอให้รัฐนั้นเสนอข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องด้วย

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit the reports to all States Parties.

3. Each report shall be considered by the Committee which may make such general comments on the report as it may consider appropriate and shall forward these to the State Party concerned. That State Party may respond with any observations it chooses to the Committee.

4. The Committee may, at its discretion, decide to include any comments made by it in accordance with paragraph 3 of this article, together with the observations thereon received from the State Party concerned, in its annual report made in accordance with article 24. If so requested by the State Party concerned, the Committee may also include a copy of the report submitted under paragraph 1 of this article.

Article 20

1. If the Committee receives reliable information which appears to it to contain well-founded indications that torture is being systematically practised in the territory of a State Party, the Committee shall invite that State Party to co-operate in the examination of the information and to this end to submit observations with regard to the information concerned.

2. โดยคำนึงถึงข้อสังเกตใดที่อาจเสนอโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อเสนหะตอื่นที่เกี่ยวของที่รัฐภาคีนั้นมียู่ หากวินิจฉัยว่าสิ่งนั้นเป็น สิ่งจำเป็นต้องทำ คณะกรรมการฯ สามารถมอบหมายให้สมาชิกของตนคนหนึ่ง หรือมากกว่าไ้ส่วนในทางลับ แล้วรายงานผลให้คณะกรรมการฯ ทราบโดยด่วน

3. หากมีการไ้ส่วนตามวรรค 2 ของข้อนี้ ให้คณะกรรมการฯ ขอ ความร่วมมือจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง โดยความตกลงกับรัฐภาคีนั้นการไ้ส่วน เช่นว่า อาจรวมถึงการเข้าไปในอาณาเขตของรัฐนั้นด้วย

4. หลังจากที่ได้ตรวจสอบผลการไ้ส่วนของสมาชิกหรือสมาชิก อื่นๆ ที่เสนอตามวรรค 2 ของข้อนี้แล้ว ให้คณะกรรมการฯ ส่งผลของการไ้ส่วน เหล่านี้ไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง พร้อมด้วยความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะที่เห็น เหมาะสม เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์นั้น

5. การดำเนินกระบวนการพิจารณาทั้งปวงของคณะกรรมการฯ ตามที่ อ้างถึงในวรรค 1 ถึงวรรค 4 ของข้อนี้ ให้กระทำในทางลับ และในทุกขั้นตอน ของการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้น ให้ขอความร่วมมือจากรัฐภาคี หลังจาก ที่การดำเนินกระบวนการพิจารณาเห็นว่าสิ้นสุดลงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการไ้ส่วน ที่กระทำตามวรรค 2 แล้ว คณะกรรมการฯ สามารถวินิจฉัยหลังจากการหารือ กับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ให้รวมเนื้อหาโดยสรุปของผลการดำเนินการกระบวนการ พิจารณานั้นไว้ในรายงานประจำปีที่ทำตามข้อ 24 ได้

2. Taking into account any observations which may have been submitted by the State Party concerned, as well as any other relevant information available to it, the Committee may, if it decides that this is warranted, designate one or more of its members to make a confidential inquiry and to report to the Committee urgently.

3. If an inquiry is made in accordance with paragraph 2 of this article, the Committee shall seek the co-operation of the State Party concerned. In agreement with that State Party, such an inquiry may include a visit to its territory.

4. After examining the findings of its member or members submitted in accordance with paragraph 2 of this article, the Commission shall transmit these findings to the State Party concerned together with any comments or suggestions which seem appropriate in view of the situation.

5. All the proceedings of the Committee referred to in paragraphs 1 to 4 of this article shall be confidential, and at all stages of the proceedings the co-operation of the State Party shall be sought. After such proceedings have been completed with regard to an inquiry made in accordance with paragraph 2, the Committee may, after consultations with the State Party concerned, decide to include a summary account of the results of the proceedings in its annual report made in accordance with article 24.

ข้อ 21

1. รัฐภาคีของอนุสัญญานี้ รัฐใดรัฐหนึ่งสามารถที่จะประกาศตามข้อนี้เมื่อใดก็ได้ว่าตนยอมรับอำนาจของคณะกรรมการฯ ที่จะรับและพิจารณาคำร้องเรียนว่ารัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งอ้างว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีต่างๆ ของรัฐนั้นตามอนุสัญญานี้ คำร้องเรียนเช่นว่าสามารถรับไว้และได้รับการพิจารณาตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในข้อนี้ได้ เมื่อถูกเสนอขึ้นมาโดยรัฐภาคีที่ได้ประกาศรับอำนาจของคณะกรรมการฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเองด้วยเท่านั้น คณะกรรมการฯ จะดำเนินการกับคำร้องเรียนตามข้อนี้มีได้ หากคำร้องเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับรัฐภาคีที่มีได้ประกาศเช่นว่า ให้ดำเนินการกับคำร้องเรียนที่ได้รับไว้ตามกระบวนการต่อไปนี้

(ก) หากรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งเห็นว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีนั้นสามารถจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาสู่ความรับทราบของอีกรัฐภาคีนั้นได้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ภายในสามเดือนหลังจากที่ได้รับคำร้องเรียนนั้น รัฐที่ได้รับคำร้องเรียนต้องส่งคำอธิบายหรือคำแถลงอื่นเพื่อชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรไปให้รัฐที่ออกคำร้องเรียนนั้นทราบ ซึ่งควรจะรวมถึงเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการภายในและการเยียวยาที่ได้กระทำไปแล้ว หรือที่กำลังดำเนินการอยู่ หรือที่มีช่องทางที่จะกระทำได้ในเรื่องนี้ให้ครอบคลุมและเกี่ยวข้องมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

(ข) หากเรื่องนี้ไม่ได้รับการปรับให้เป็นที่น่าพอใจของรัฐภาคีทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องภายในหกเดือนหลังจากรัฐผู้รับได้รับคำร้องเรียนฉบับแรก รัฐใดรัฐหนึ่งจะมีสิทธิที่จะส่งเรื่องนั้นไปให้คณะกรรมการฯ โดยการแจ้งถึงคณะกรรมการฯ และรัฐอีกฝ่ายหนึ่ง

Article 21

1. A State Party to this Convention may at any time declare under this article that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications to the effect that a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention. Such communications may be received and considered according to the procedures laid down in this article only if submitted by a State Party which has made a declaration recognizing in regard to itself the competence of the Committee. No communication shall be dealt with by the Committee under this article if it concerns a State Party which has not made such a declaration. Communications received under this article shall be dealt with in accordance with the following procedure;

(a) If a State Party considers that another State Party is not giving effect to the provisions of this Convention, it may, by written communication, bring the matter to the attention of that State Party. Within three months after the receipt of the communication the receiving State shall afford the State which sent the communication an explanation or any other statement in writing clarifying the matter, which should include, to the extent possible and pertinent, reference to domestic procedures and remedies taken, pending or available in the matter;

(b) If the matter is not adjusted to the satisfaction of both States Parties concerned within six months after the receipt by the receiving State of the initial communication, either State shall have the right to refer the matter to the Committee, by notice given to the Committee and to the other State;

(ค) คณะกรรมการฯ จะดำเนินเรื่องที่ส่งมาให้ตนตามข้อนี้ได้หลังจากที่ทราบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าการเยียวยาภายในได้ถูกนำมาใช้และดำเนินการไปจนถึงสิ้นสุดกระบวนการในเรื่องนี้ ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้ว สิ่งนี้ไม่ถือเป็นกฎเกณฑ์ หากการใช้การเยียวยานั้นยืดเยื้อออกไปโดยไม่มีเหตุผล หรือไม่น่าจะทำให้เกิดการบรรเทาทุกข์อย่างมีประสิทธิภาพต่อผู้ที่เป็นผู้เสียหายจากการละเมิดอนุสัญญานี้

(ง) ให้คณะกรรมการฯ จัดประชุมลับเมื่อพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงตามข้อนี้

(จ) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) ให้คณะกรรมการฯ พร้อมทั้งจะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางให้มีการเจรจากันสำหรับรัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการแก้ปัญหาฉันทมิตรในเรื่องนั้นได้ บนพื้นฐานของการเคารพพันธกรณีทั้งปวงที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ เมื่อเป็นการสมควร คณะกรรมการฯ สามารถตั้งคณะกรรมการอิสระที่เหมาะสมเฉพาะกิจขึ้นมาได้

(ฉ) ในเรื่องใดที่ส่งมายังคณะกรรมการฯ ตามข้อนี้ คณะกรรมการฯ สามารถขอให้รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) จัดส่งข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องให้ได้

(ช) รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) มีสิทธิที่จะให้มีผู้แทนของตนร่วมอยู่ด้วยเมื่อเรื่องนั้นกำลังได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการฯ และที่จะแถลงด้วยวาจาและ/หรือเป็นลายลักษณ์อักษร

(ซ) ภายในสิบสองเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งตามอนุวรรค (ข) ให้คณะกรรมการฯ เสนอรายงาน

(c) The Committee shall deal with a matter referred to it under this article only after it has ascertained that all domestic remedies have been invoked and exhausted in the matter, in conformity with the generally recognized principles of international law. This shall not be the rule where the application of the remedies is unreasonably prolonged or is unlikely to bring effective relief to the person who is the victim of the violation of this Convention;

(d) The Committee shall hold closed meetings when examining communications under this article;

(e) Subject to the provisions of subparagraph (c), the Committee shall make available its good offices to the States Parties concerned with a view to a friendly solution of the matter on the basis of respect for the obligations provided for in this Convention. For this purpose, the Committee may, when appropriate, set up an ad hoc conciliation commission;

(f) In any matter referred to it under this article, the Committee may call upon the States Parties concerned, referred to in subparagraph (b), to supply any relevant information;

(g) The States Parties concerned, referred to in subparagraph (b), shall have the right to be represented when the matter is being considered by the Committee and to make submissions orally and/or in writing;

(h) The Committee shall, within twelve months after the date of receipt of notice under subparagraph (b), submit a report:

(1) หากบรรลุลการแก้ปัญหาตามความในอนุวรรค (จ) ได้ ให้คณะกรรมการฯ จำกัดรายงานของตนเพียงคำแถลงสรุปข้อเท็จจริงและวิธีการแก้ปัญหาที่บรรลุเท่านั้น

(2) หากไม่สามารถบรรลุลการแก้ปัญหาตามความในอนุวรรค (จ) ได้ ให้คณะกรรมการฯ จำกัดรายงานของตนเพียงคำแถลงสรุปข้อเท็จจริง โดยต้องแนบคำแถลงที่เป็นลายลักษณ์อักษรและบันทึกคำแถลงด้วยวาจาของรัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องไว้ในรายงานด้วย

ในทุกๆ เรื่อง ให้ส่งรายงานไปให้รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง

2. บทบัญญัติของข้อนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อรัฐภาคีของอนุสัญญาจำนวนห้ารัฐได้ทำการประกาศตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว ให้รัฐภาคีมอบคำประกาศเช่นว่าให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้ โดยเลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งสำเนาคำประกาศเหล่านั้นไปให้รัฐภาคีอื่นๆ คำประกาศนี้สามารถถูกเพิกถอนเมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งให้เลขาธิการฯ ทราบ การเพิกถอนเช่นว่าจะไม่มีผลกระทบต่อการพิจารณาในเรื่องใดซึ่งเป็นเรื่องที่มีคำร้องเรียนซึ่งได้ส่งไปแล้วตามข้อนี้ คำร้องเรียนเพิ่มเติมใดที่ทำโดยรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งจะรับไว้ไม่ได้หลังจากที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งการเพิกถอนคำประกาศนั้นแล้ว เว้นแต่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้อีกทำการประกาศใหม่อีก

(i) If a solution within the terms of subparagraph (e) is reached, the Committee shall confine its report to a brief statement of the facts and of the solution reached;

(ii) If a solution within the terms of subparagraph (e) is not reached, the Committee shall confine its report to a brief statement of the facts; the written submissions and record of the oral submissions made by the States Parties concerned shall be attached to the report.

In every matter, the report shall be communicated to the States Parties concerned.

2. The provisions of this article shall come into force when five States Parties to this Convention have made declarations under paragraph 1 of this article. Such declarations shall be deposited by the States Parties with the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit copies thereof to the other States Parties. A declaration may be withdrawn at any time by notification to the Secretary-General. Such a withdrawal shall not prejudice the consideration of any matter which is the subject of a communication already transmitted under this article; no further communication by any State Party shall be received under this article after the notification of withdrawal of the declaration has been received by the Secretary-General, unless the State Party concerned has made a new declaration.

ข้อ 22

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้รัฐใดรัฐหนึ่งสามารถที่จะประกาศตามข้อนี้เมื่อไรก็ได้ ว่าตนยอมรับอำนาจของคณะกรรมการฯ ในอันที่จะรับไว้และพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงที่มาจากหรือกระทำในนามของปัจเจกบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจของตนซึ่งอ้างว่าได้ตกเป็นผู้เสียหายจากการละเมิดบทบัญญัติต่างๆ ของอนุสัญญานี้ โดยรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่ง คณะกรรมการฯ จะรับคำร้องเรียนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีที่มีได้ทำการประกาศเช่นนั้นไว้ได้

2. ให้คณะกรรมการฯ ถือว่าคำร้องเรียนใดที่ไม่ปรากฏนามผู้ส่ง หรือที่ตนเห็นว่าเป็นการใช้สิทธิที่จะยื่นคำร้องเรียนเช่นว่าโดยมิชอบ หรือขัดต่อบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ เป็นสิ่งที่จะรับไว้พิจารณามีได้

3. ภายใต้บังคับของบทบัญญัติทั้งปวงของวรรค 2 ให้คณะกรรมการฯ นำคำร้องเรียนที่มีถึงตนเข้ามาสู่ความรับทราบของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้ที่ได้ทำการประกาศตามวรรค 1 และซึ่งต้องหาว่าได้ละเมิดบทบัญญัติใดของอนุสัญญานี้ รัฐผู้รับผิดชอบยื่นคำอธิบายทั้งปวงเป็นลายลักษณ์อักษรหรือคำแถลงต่างๆ ที่จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้และการเยียวยาที่รัฐนั้นได้กระทำไปแล้ว หากมีต่อคณะกรรมการฯ ภายในหกเดือน

4. ให้คณะกรรมการฯ พิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงที่ได้รับตามข้อนี้โดยอาศัยข้อสันเหตุทั้งปวงที่ส่งมาให้ตนโดยหรือในนามของปัจเจกบุคคลและโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

Article 22

1. A State Party to this Convention may at any time declare under this article that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction who claim to be victims of a violation by a State Party of the provisions of the Convention. No communication shall be received by the Committee if it concerns a State Party which has not made such a declaration.

2. The Committee shall consider inadmissible any communication under this article which is anonymous or which it considers to be an abuse of the right of submission of such communications or to be incompatible with the provisions of this Convention.

3. Subject to the provisions of paragraph 2, the Committee shall bring any communications submitted to it under this article to the attention of the State Party to this Convention which has made a declaration under paragraph 1 and is alleged to be violating any provisions of the Convention. Within six months, the receiving State shall submit to the Committee written explanations or statements clarifying the matter and the remedy, if any, that may have been taken by that State.

4. The Committee shall consider communications received under this article in the light of all information made available to it by or on behalf of the individual and by the State Party concerned.

5. คณะกรรมการฯ ต้องไม่พิจารณาบรรดาคำร้องเรียนใดจากปัจเจกบุคคลตามข้อนี้ เว้นแต่ว่าจะแน่ใจแล้วว่า

(ก) เรื่องเดียวกันนี้มิได้ถูกตรวจสอบ หรือกำลังอยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบตามกระบวนการพิจารณาของการสืบสวนสอบสวน หรือกระบวนการรับข้อพิพาทระหว่างประเทศอื่นอยู่

(ข) ปัจเจกบุคคลดังกล่าวได้ใช้การเย้ยหยันภายในทั้งหมดที่มีอยู่จนถึงที่สุดแล้ว สิ่งนี้ไม่ถือว่าเป็นกฎเกณฑ์หากการใช้การเย้ยหยันเหล่านั้นยืดเยื้อออกไปนานโดยไม่สมเหตุสมผล หรือไม่น่าจะทำให้เกิดการบรรเทาทุกข์อย่างมีประสิทธิภาพต่อผู้ที่เป็นผู้เสียหายจากการละเมิดอนุสัญญานี้

6. ให้คณะกรรมการฯ จัดประชุมลับเมื่อพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงตามข้อนี้

7. ให้คณะกรรมการฯ ส่งข้อคิดเห็นทั้งปวงของตนไปให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและปัจเจกบุคคลนั้น

5. The Committee shall not consider any communications from an individual under this article unless it has ascertained that:

(a) The same matter has not been, and is not being, examined under another procedure of international investigation or settlement;

(b) The individual has exhausted all available domestic remedies; this shall not be the rule where the application of the remedies is unreasonably prolonged or is unlikely to bring effective relief to the person who is the victim of the violation of this Convention.

6. The Committee shall hold closed meetings when examining communications under this article.

7. The Committee shall forward its views to the State Party concerned and to the individual.

8. บทบัญญัติของข้อนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อรัฐภาคีของอนุสัญญานี้จำนวนห้ารัฐได้ทำการประกาศตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว ให้รัฐภาคีมอบคำประกาศทั้งปวงเหล่านั้นให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้ โดยเลขาธิการต้องส่งสำเนาคำประกาศเหล่านั้นไปให้รัฐภาคีอื่นๆ คำประกาศนี้สามารถถูกเพิกถอนเมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งให้เลขาธิการฯ ทราบ การเพิกถอนเช่นว่า จะไม่มีผลกระทบต่อการพิจารณาในเรื่องใดซึ่งเป็นเรื่องที่มีคำร้องเรียนที่ได้ส่งต่อออกไปตามข้อนี้แล้ว คำร้องเรียนเพิ่มเติมใดที่ทำโดยหรือในนามของปัจเจกบุคคลใดจะรับไว้หลังจากที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งการเพิกถอนคำประกาศนั้นแล้วมิได้ เว้นแต่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ทำการประกาศใหม่อีก

ข้อ 23

สมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการฯ และของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเฉพาะกิจที่อาจถูกแต่งตั้งขึ้นตามข้อ 21 วรรค 1 (จ) มีสิทธิที่จะได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก เอกสิทธิ์และความคุ้มกันต่างๆ ของผู้เชี่ยวชาญซึ่งปฏิบัติภารกิจให้สหประชาชาติ ตามที่กำหนดไว้ในหมวดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของสหประชาชาติ

ข้อ 24

ให้คณะกรรมการฯ เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจกรรมของตนภายใต้อนุสัญญานี้ต่อรัฐภาคีทั้งปวงและสมาชิกสหประชาชาติ

8. The provisions of this article shall come into force when five States Parties to this Convention have made declarations under paragraph 1 of this article. Such declarations shall be deposited by the States Parties with the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit copies thereof to the other States Parties. A declaration may be withdrawn at any time by notification to the Secretary-General. Such a withdrawal shall not prejudice the consideration of any matter which is the subject of a communication already transmitted under this article; no further communication by or on behalf of an individual shall be received under this article after the notification of withdrawal of the declaration has been received by the Secretary-General, unless the State Party has made a new declaration.

Article 23

The members of the Committee and of the ad hoc conciliation commissions which may be appointed under article 21, paragraph 1 (e), shall be entitled to the facilities, privileges and immunities of experts on mission for the United Nations as laid down in the relevant sections of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations.

Article 24

The Committee shall submit an annual report on its activities under this Convention to the States Parties and to the General Assembly of the United Nations.

ภาค 3

ข้อ 25

1. อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐทุกรัฐลงนามได้

2. อนุสัญญานี้อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการให้สัตยาบัน สัตยาบันสาร
ทั้งปวงต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้

ข้อ 26

อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐภาคยานุวัติได้ การภาคยานุวัติให้กระทำ
โดยการมอบภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 27

1. อนุสัญญานี้จะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันที่
มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยี่สิบต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้หรือภาคยานุวัติ
เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญานี้ หลังจากที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสาร
ฉบับที่ยี่สิบแล้ว อนุสัญญานี้จะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันมอบ
สัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของรัฐนั้นเอง

PART III

Article 25

1. This Convention is open for signature by all States.
2. This Convention is subject to ratification. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

This Convention is open to accession by all States. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

Article 27

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.
2. For each State ratifying this Convention or acceding to it after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit of its own instrument of ratification or accession.

ข้อ 28

1. รัฐแต่ละรัฐสามารถที่จะประกาศในขณะที่ยังคงนามหรือให้สัตยาบันอนุสัญญาหรือภาคยานุวัติการเข้าเป็นภาคี ว่าตนไม่รับอำนาจของคณะกรรมการที่บัญญัติไว้ในข้อ 20

2. รัฐภาคีใดก็ได้ตั้งข้อสงวนตามวรรค 1 ของข้อนี้มีสิทธิที่จะเพิกถอนข้อสงวนนี้เมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 29

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้รัฐใดสามารถที่จะเสนอข้อแก้ไขเพิ่มเติมและยื่นข้อเสนอนั้นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ในทันทีที่ได้รับข้อเสนอเห็นว่าเลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งข้อแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับการเสนอนั้นให้แก่รัฐภาคีทั้งปวงพร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคีเหล่านั้นแจ้งให้ตนทราบว่า รัฐภาคีเหล่านั้นสนับสนุนให้มีการประชุมรัฐภาคีทั้งปวงเพื่อพิจารณาและออกเสียงเกี่ยวกับข้อเสนอแก้ไขเพิ่มเติมนั้นหรือไม่ ในกรณีที่อยู่ในสี่เดือนนับจากวันที่แจ้งข้อเสนอเห็นว่าปรากฏว่า อย่างน้อยหนึ่งในสามของรัฐภาคีทั้งปวงสนับสนุนให้มีการประชุมเช่นนั้นว่าให้เลขาธิการฯ จัดประชุมภายใต้ความอุปถัมภ์ของสหประชาชาติ ให้เลขาธิการฯ ส่งข้อแก้ไขเพิ่มเติมใดที่ได้รับการลงมติตกลงรับโดยคะแนนเสียงข้างมากของรัฐภาคีทั้งปวงที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียงไปให้รัฐภาคีทั้งปวงเพื่อการให้การยอมรับ

Article 28

1. Each State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not recognize the competence of the Committee provided for in article 20.

2. Any State Party having made a reservation in accordance with paragraph 1 of this article may, at any time, withdraw this reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 29

1 . Any State Party to this Convention may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The SecretaryGeneral shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties with a request that they notify him whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering an d voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favours such a conference, the Secretary General shall convene the conference under the auspices of the United Nations. Any amendment adopted by a majority of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General to all the States Parties for acceptance.

2. ข้อแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับการลงมติตกลงรับตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะเริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อสองในสามของรัฐภาคีที่ทั้งปวงแห่งอนุสัญญานี้ได้แจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติว่ารัฐภาคีเหล่านั้นได้ให้การยอมรับข้อแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ตามกระบวนการของรัฐธรรมนูญของรัฐเหล่านั้นแล้ว

3. เมื่อข้อแก้ไขเพิ่มเติมเหล่านั้นมีผลบังคับใช้แล้ว ข้อแก้ไขเพิ่มเติมนั้นจะมีผลผูกพันรัฐภาคีที่ทั้งปวงที่ได้ยอมรับข้อแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ส่วนรัฐภาคีอื่นยังคงถูกผูกพันโดยบทบัญญัติของอนุสัญญานี้และข้อแก้ไขเพิ่มเติมอื่นใดก่อนหน้านี้ที่รัฐภาคีเหล่านั้นได้ตกลงรับไว้แล้ว

ข้อ 30

1. ข้อพิพาทใดระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือว่านั้นขึ้นไปที่เกี่ยวข้องกับการตีความหรือการใช้บังคับของอนุสัญญานี้ ที่ไม่สามารถระงับได้โดยการเจรจา ต้องมอบให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดตามคำขอร้องขอของรัฐภาคีคู่พิพาทรัฐใดรัฐหนึ่ง หากภายในหกเดือนนับจากวันที่มีการร้องขอให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ในเรื่องการจัดให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีสิทธิที่จะส่งข้อพิพาทนั้นไปยังศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตามคำร้องขอตามธรรมนูญของศาลฯ

2. รัฐแต่ละรัฐสามารถที่จะประกาศในขณะที่ยังลงนามหรือให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ หรือภาคยานุวัติการเข้าเป็นภาคี ว่าตนไม่ถือว่าตนถูกผูกพันโดยวรรค 1 ของข้อนี้ รัฐภาคีอื่นๆ จะไม่ถูกผูกพันโดยวรรค 1 ของข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีที่ได้ตั้งข้อสงวนเอาไว้

2. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force when two thirds of the States Parties to this Convention have notified the Secretary-General of the United Nations that they have accepted it in accordance with their respective constitutional processes.

3. When amendments enter into force, they shall be binding on those States Parties which have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments which they have accepted.

Article 30

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party having made such a reservation.

3. รัฐภาคีใดที่ได้ตั้งข้อสงวนตามวรรค 2 ของข้อนี้ไว้ มีสิทธิที่จะเพิกถอนข้อสงวนนี้เมื่อไรก็ได้ โดยการแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 31

1. รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งที่สามารถที่จะบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ต่อเลขาธิการสหประชาชาติ การบอกเลิกจะมีผลหลังจากวันที่เลขาธิการสหประชาชาติได้รับการแจ้งเช่นว่าแล้วหนึ่งปี

2. การบอกเลิกเช่นว่าจะไม่มีผลเป็นการปล่อยรัฐภาคีให้พ้นจากพันธกรณีของตนตามอนุสัญญานี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำหรือการละเว้นกระทำการใดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่การบอกเลิกนั้นมีผล หรือการบอกเลิกนั้นจะไม่กระทบแต่อย่างใดต่อการพิจารณาที่ยังดำเนินอยู่ต่อไปในเรื่องใดที่ได้เริ่มการพิจารณาไปแล้วก่อนที่วันที่การบอกเลิกจะมีผล

3. หลังจากวันที่การบอกเลิกของรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งมีผลแล้ว คณะกรรมการฯ ต้องไม่เริ่มการพิจารณาเรื่องใหม่ใดที่เกี่ยวกับรัฐนั้น

ข้อ 32

ให้เลขาธิการสหประชาชาติต้องให้รัฐภาคีทั้งปวงของสหประชาชาติ และรัฐทั้งปวงที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้หรือที่ได้ภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีทราบเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

3. Any State Party having made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw this reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 31

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Denunciation becomes effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General .

2. Such a denunciation shall not have the effect of releasing the State Party from its obligations under this Convention in regard to any act or omission which occurs prior to the date at which the denunciation becomes effective, nor shall denunciation prejudice in any way the continued consideration of any matter which is already under consideration by the Committee prior to the date at which the denunciation becomes effective.

3. Following the date at which the denunciation of a State Party becomes effective, the Committee shall not commence consideration of any new matter regarding that State.

Article 32

The Secretary-General of the United Nations shall inform all States Members of the United Nations and all States which have signed this Convention or acceded to it of the following:

(ก) การลงนาม การให้สัตยาบันและการภาคยานุวัติทั้งปวงตามข้อ 25 และข้อ 26

(ข) วันที่เริ่มมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญานี้ตามข้อ 27 และวันที่เริ่มมีผลบังคับใช้ของข้อแก้ไขเพิ่มเติมใดก็ตามข้อ 29

(ค) การบอกเลิกทั้งปวงตามข้อ 31

ข้อ 33

1. ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ซึ่งตัวบทภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน ต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้

2. เลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งสำเนาที่ได้รับการรับรองแล้วของอนุสัญญานี้ให้แก่ทุกรัฐ

กองแปล

กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย

กระทรวงการต่างประเทศ

28 กันยายน 2544

(a) Signatures, ratifications and accessions under articles 25 and 26;

(b) The date of entry into force of this Convention under article 27 and the date of the entry into force of any amendments under article 29;

(c) Denunciations under article 31.

Article 33

1. This Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States.

**พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม
หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี**

หมายเหตุ : ประเทศไทยยังมิได้ให้สัตยาบัน

พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

**Optional Protocol to the Convention against
Torture and Other Cruel, Inhuman or
Degrading Treatment or Punishment**

สหประชาชาติ A/RRES/57/199

สมัชชา Distr. : สมัยสามัญ

9 มกราคม 2546

ครั้งที่ 57

วาระ ที่ 109 (a)

02 55148

มติซึ่งผ่านความเห็นชอบจากสมัชชา

[รายงานของคณะกรรมการชุดที่ 3

(A/57/556/Add.1)]

57/199. พิธีสารเลือกรับ ต่ออนุสัญญา

ต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่น

ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

United Nations A/RES/57/199

General Assembly Distr.: General

9 January 2003

Fifty-seventh session

Agenda item 109 (a)

02 55148

Resolution adopted by the General Assembly
[*on the report of the Third Committee*
(A/57/556/Add.1)]

57/199. Optional Protocol to the Convention
against Torture and Other Cruel, Inhuman
or Degrading Treatment or Punishment

สมัชชา

ระลึกถึง ข้อ 5 แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน¹ ข้อ 7 แห่งกติกา
ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง² ปฏิญญาว่าด้วยการ
คุ้มครองทุกคนจากการตกเป็นเหยื่อต่อการทรมาน และการปฏิบัติ หรือการลงโทษ
อื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ศักดิ์ศรี³ และมติที่มีต่อปฏิญญาดังกล่าว
ที่ 39/46 ลงวันที่ 10 ธันวาคม 2527 ซึ่งยอมรับ และเปิดสำหรับการลงนามเต็ม
การภาคยานุวัติ และการให้สัตยาบัน ต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติ
หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ศักดิ์ศรี รวมทั้งมติที่
เกี่ยวข้องกับอนุสัญญานี้ซึ่งเกิดขึ้นในภายหลัง

เน้นย้ำว่า เสรีภาพจากการทรมานเป็นสิทธิที่ต้องได้รับการคุ้มครอง
ในทุก ๆ สถานการณ์

¹ มติที่ 217 A (???)

² ดู มติที่ 2200 A (XX?) ภาคผนวก

³ มติที่ 3452 (XXX) ภาคผนวก

The General Assembly,

Recalling article 5 of the Universal Declaration of Human Rights,¹ article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights,² the Declaration on the Protection of All Persons from Being Subjected to Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment³ and its resolution 39/46 of 10 December 1984, by which it adopted and opened for signature, ratification and accession the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, and all its subsequent relevant resolutions,

Reaffirming that freedom from torture is a right that must be protected under all circumstances,

¹ Resolution 217 A (III).

² See resolution 2200 A (XXI), annex.

³ Resolution 3452 (XXX), annex.

พิจารณาว่า การประชุมระดับโลก (World Conference) ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน จัด ณ กรุงเวียนนา ระหว่างวันที่ 14 – 25 มิถุนายน พ.ศ. 2536 ประกาศอย่างหนักแน่นว่า ความพยายามในการจัดการทรมาน ควรให้ความสนใจเป็นอันดับแรก และอย่างสำคัญต่อการป้องกัน และเรียกร้องให้ยอมรับ พิธีสารเลือกรับต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อกำหนดให้มีระบบป้องกันในการเยี่ยมชมสถานกักกัน สนับสนุนในการยอมรับ ร่างพิธีสารเลือกรับต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี จัดทำโดยคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ตามมติแห่งคณะกรรมการ ฯ ที่ 2002/33 วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 25454 และโดยสภาเศรษฐกิจและสังคม ตามมติของสภา ฯ ที่ 2007/27 วันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2545 ซึ่งสภา ฯ เสนอความเห็นต่อสมัชชา ในการยอมรับร่างพิธีสารเลือกรับดังกล่าว

1. ยอมรับพิธีสารเลือกรับต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ตามเอกสารแนบท้ายมติฉบับปัจจุบัน และขอให้เลขาธิการสหประชาชาติ เปิดสำหรับการลงนามเต็ม การภาคยานุวัติ และการให้สัตยาบัน ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ กรุงนิวยอร์ก นับแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2546

⁴ ดูบันทึกอย่างเป็นทางการ ของสภาเศรษฐกิจและสังคม, 2002, ภาคผนวก 3 (E/2002/23). บทที่ 2 หมวด ก.

Considering that the World Conference on Human Rights, held at Vienna from 14 to 25 June 1993, firmly declared that efforts to eradicate torture should first and foremost be concentrated on prevention and called for the early adoption of an optional protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, intended to establish a preventive system of regular visits to places of detention, Welcoming the adoption of the draft optional protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment by the Commission on Human Rights in its resolution 2002/33 of 22 April 2002⁴ and by the Economic and Social Council in its resolution 2002/27 of 24 July 2002, in which the Council recommended to the General Assembly the adoption of the draft optional protocol,

1. Adopts the Optional Protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment contained in the annex to the present resolution, and requests the Secretary-General to open it for signature, ratification and accession at United Nations Headquarters in New York from 1 January 2003;

⁴ See *Official Records of the Economic and Social Council, 2002, Supplement No. 3 (E/2002/23), chap. II, sect. A.*

2. เรียกร้องให้ทุกรัฐ ที่ได้ลงนามเต็ม ให้ภาคยานุวัติ และให้สัตยาบัน ต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรีแล้ว ลงนามเต็ม ให้สัตยาบัน หรือยอมรับพิธีสาร เลือกเก็บ ในการประชุมพิเศษ (plenary meeting) ครั้งที่ 77 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2545

อารัมภบท

รัฐภาคีที่รับรองพิธีสารเลือกเก็บจะต้อง

ยืนยันว่าการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์เป็นสิ่งต้องห้าม และถือเป็นการละเมิด สิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง

เชื่อมั่นว่าจะต้องมีมาตรการเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ (นับแต่นี้เรียกว่า อนุสัญญา) และ เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพให้ปลอดภัยจากการ ทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็น มนุษย์

ระลึกว่ามาตรา 2 และ 16 ของอนุสัญญามีผลบังคับให้รัฐภาคี ต้องดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันการกระทำอันเป็นการทรมาน และการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ ในพื้นที่เขตอำนาจศาลในประเทศของตน

พิธีสารเลือกเก็บของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

2. *Calls upon* all States that have signed, ratified or acceded to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment to sign and ratify or accede to the Optional Protocol. 77th plenary meeting 18 December 2002

Annex

Optional Protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment Preamble *The States Parties to the present Protocol, Reaffirming* that torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment are prohibited and constitute serious violations of human rights,

Convinced that further measures are necessary to achieve the purposes of the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (hereinafter referred to as the Convention) and to strengthen the protection of persons deprived of their liberty against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment,

Recalling that articles 2 and 16 of the Convention oblige each State Party to take effective measures to prevent acts of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment in any territory under its jurisdiction,

ตระหนักว่าประเทศต่าง ๆ มีหน้าที่หลักในการดำเนินตามมาตรการเหล่านี้
ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพและการเคารพต่อ
สิทธิมนุษยชนของพวกเขอย่างเต็มที่ ซึ่งถือเป็นภาระรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน
และหน่วยงานระดับนานาชาติที่จะส่งเสริมและสร้างความเข้มแข็งให้กับกลไก
ในประเทศ

ระลึกว่าการป้องกันการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ
ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์อย่างมีประสิทธิภาพต้องเกิดจากการศึกษา
และองค์ประกอบด้านต่าง ๆ อย่างเช่น กฎหมาย การบริหาร ตุลาการและมาตรการ
อื่น ๆ

ระลึกว่าที่ประชุมโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนประกาศอย่างหนักแน่นว่า
ความพยายามในการจัดความทรมาน ควรเป็นข้อกังวลที่สำคัญสูงสุดเพื่อป้องกัน
การทรมาน และเรียกร้องให้มีการรับรองพิธีสารเลือกรับต่อท้ายอนุสัญญา ทั้งนี้
มีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดตั้งระบบป้องกันโดยผ่านการเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขังอย่าง
สม่ำเสมอ

เชื่อมั่นว่า การคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพให้ปลอดภัย
จากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอน
ความเป็นมนุษย์ จะได้รับการหนุนเสริมจากมาตรการอื่นนอกจากกฎหมาย
ที่มีลักษณะช่วยป้องกัน โดยมีการเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขังอย่างสม่ำเสมอ

เห็นชอบตอบพญญัตติต่อไปนี้

พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

Recognizing that States have the primary responsibility for implementing those articles, that strengthening the protection of people deprived of their liberty and the full respect for their human rights is a common responsibility shared by all and that international implementing bodies complement and strengthen national measures,

Recalling that the effective prevention of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment requires education and a combination of various legislative, administrative, judicial and other measures,

Recalling also that the World Conference on Human Rights firmly declared that efforts to eradicate torture should first and foremost be concentrated on prevention and called for the adoption of an optional protocol to the Convention, intended to establish a preventive system of regular visits to places of detention,

Convinced that the protection of persons deprived of their liberty against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment can be strengthened by non-judicial means of a preventive nature, based on regular visits to places of detention,

Have agreed as follows:

หมวด 1 หลักการทั่วไป

มาตรา 1

วัตถุประสงค์ของพิธีสารคือการพัฒนากระบวนการเข้าเยี่ยมสถานที่ซึ่งทำให้บุคคลเสื่อมเสียซึ่งอิสรภาพโดยหน่วยงานนานาชาติและระดับชาติที่เป็นอิสระอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อป้องกันการทรมาน การปฏิบัติและการลงโทษที่ทารุณขาดมนุษยธรรม หรือลดทอนความเป็นมนุษย์

มาตรา 2

1. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ (นับแต่นี้เรียกว่า คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน) จะได้รับการจัดตั้งและจะทำหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในพิธีสาร

2. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะทำหน้าที่ภายใต้กรอบของธรรมเนียมขององค์การสหประชาชาติ และจะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และหลักการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบรรทัดฐานขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ

Part I

General principles

Article 1

The objective of the present Protocol is to establish a system of regular visits undertaken by independent international and national bodies to places where people are deprived of their liberty, in order to prevent torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

Article 2

1. A Subcommittee on Prevention of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment of the Committee against Torture (hereinafter referred to as the Subcommittee on Prevention) shall be established and shall carry out the functions laid down in the present Protocol.

2. The Subcommittee on Prevention shall carry out its work within the framework of the Charter of the United Nations and shall be guided by the purposes and principles thereof, as well as the norms of the United Nations concerning the treatment of people deprived of their liberty.

3. ในทำนองเดียวกัน คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะปฏิบัติตามหลักการการปกปิดข้อมูลเป็นความลับ ความไม่ลำเอียง การไม่เลือกปฏิบัติ และความเป็นกลาง

4. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันและรัฐภาคีจะร่วมมือในการดำเนินงานตามพิธีสาร

มาตรา 3

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะจัดตั้ง มอบหมายหน้าที่หรือส่งเสริมให้มีหน่วยงานเข้าเยี่ยมระดับชาติแห่งหนึ่งหรือหลายแห่ง เพื่อป้องกันการทรมานและการลงโทษ และการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ (นับแต่นี้เรียกว่า กลไกการป้องกันในระดับชาติ)

มาตรา 4

1. ตามพิธีสารฉบับนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องอนุญาตให้มีการเข้าเยี่ยมของหน่วยงานตามที่ระบุถึงในมาตรา 2 และ 3 ไปยังสถานที่ภายใต้เขตอำนาจศาลของตนซึ่งเป็นสถานที่ควบคุมตัวบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ ทั้งนี้ตามคำสั่งของหน่วยงานของรัฐ หรือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย (นับแต่นี้เรียกว่า สถานที่คุมขัง) การเข้าเยี่ยมเหล่านี้ให้ถือว่าเป็นไปเพื่อคุ้มครองบุคคลให้ปลอดภัยจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ หากจำเป็น

3. Equally, the Subcommittee on Prevention shall be guided by the principles of confidentiality, impartiality, non-selectivity, universality and objectivity.

4. The Subcommittee on Prevention and the States Parties shall cooperate in the implementation of the present Protocol.

Article 3

Each State Party shall set up, designate or maintain at the domestic level one or several visiting bodies for the prevention of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment (hereinafter referred to as the national preventive mechanism).

Article 4

1. Each State Party shall allow visits, in accordance with the present Protocol, by the mechanisms referred to in articles 2 and 3 to any place under its jurisdiction and control where persons are or may be deprived of their liberty, either by virtue of an order given by a public authority or at its instigation or with its consent or acquiescence (hereinafter referred to as places of detention). These visits shall be undertaken with a view to strengthening, if necessary, the protection of these persons against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

2. ตามวัตถุประสงค์ของพิธีสารฉบับนี้ การทำให้สูญเสียชีวิตซึ่งอิสรภาพ หมายถึงการใช้วิธีการใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการคุมขังหรือการคุมขังหรือการกักตัว บุคคลไว้ในสถานที่ควบคุมตัวของเอกชนหรือของรัฐ อันเป็นเหตุให้บุคคลผู้นั้น ไม่ได้รับอนุญาตให้จากไปตามที่ต้องการ โดยเป็นคำสั่งของหน่วยงานด้านตุลาการ ด้านบริหารหรือหน่วยงานอื่น ๆ ก็ดี

หมวด 2 คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน

มาตรา 5

1. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะประกอบด้วยสมาชิก 10 คน หลังจากมีการให้สัตยาบันหรือการลงนามเป็นประเทศที่ 50 ต่อพิธีสารฉบับนี้ ให้เพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันขึ้นเป็น 25 คน

2. สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน จะได้รับการคัดเลือกจาก บุคคลผู้มีความรู้สูง มีประสบการณ์การทำงานอย่างเชี่ยวชาญในกระบวนการ ยุติธรรม โดยเฉพาะด้านกฎหมายอาญา การบริหารงานของเรือนจำหรือตำรวจ หรือในประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสีย อิสรภาพ

3. องค์ประกอบของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะได้รับการพิจารณา ให้สอดคล้องกับหลักการกระจายด้านภูมิศาสตร์อย่างเท่าเทียม และให้มีตัวแทน จากอารยธรรมและระบบกฎหมายที่แตกต่างกันของรัฐภาคี

2. For the purposes of the present Protocol, deprivation of liberty means any form of detention or imprisonment or the placement of a person in a public or private custodial setting which that person is not permitted to leave at will by order of any judicial, administrative or other authority.

Part II

Subcommittee on Prevention

Article 5

1. The Subcommittee on Prevention shall consist of ten members. After the fiftieth ratification of or accession to the present Protocol, the number of the members of the Subcommittee on Prevention shall increase to twenty-five.

2. The members of the Subcommittee on Prevention shall be chosen from among persons of high moral character, having proven professional experience in the field of the administration of justice, in particular criminal law, prison or police administration, or in the various fields relevant to the treatment of persons deprived of their liberty.

3. In the composition of the Subcommittee on Prevention due consideration shall be given to equitable geographic distribution and to the representation of different forms of civilization and legal systems of the States Parties.

4. ในการพิจารณาองค์ประกอบจะมีการให้ความสำคัญกับสมดุลด้านเพศ ทั้งนี้ตามหลักการของความเท่าเทียมและการไม่เลือกปฏิบัติ

5. จะไม่มีสมาชิกสองคนในคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันที่มาจากประเทศเดียวกัน

6. สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะทำหน้าที่ของตนอย่างเป็นเอกเทศ เป็นอิสระ ไม่ลำเอียงและจะตอบสนองการทำงานของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรา 6

1. ตามย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจเสนอชื่อบุคคลที่มีความสามารถและคุณสมบัติสอดคล้องกับเงื่อนไขในมาตรา 5 และจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ได้รับการเสนอชื่ออย่างเต็มที่ โดยสามารถเสนอชื่อได้ไม่เกินสองคน

2. (ก) ผู้ได้รับการเสนอชื่อจะต้องเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติของประเทศใดประเทศหนึ่งที่เป็นสมาชิกผู้เป็นภาคีของพิธีสารฉบับนี้

(ข) อย่างน้อยหนึ่งในสองผู้ได้รับการเสนอชื่อจะต้องเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติของประเทศผู้เสนอชื่อ

(ค) แต่ละรัฐภาคีไม่สามารถเสนอชื่อได้เกินกว่าสองคน

(ง) ก่อนที่รัฐภาคีจะเสนอชื่อบุคคลที่มีสัญชาติของรัฐภาคีอื่นจะต้องมีการขออนุญาตจากรัฐภาคีนั้นเสียก่อน

4. In this composition consideration shall also be given to balanced gender representation on the basis of the principles of equality and non-discrimination.

5. No two members of the Subcommittee on Prevention may be nationals of the same State.

6. The members of the Subcommittee on Prevention shall serve in their individual capacity, shall be independent and impartial and shall be available to serve the Subcommittee on Prevention efficiently.

Article 6

1. Each State Party may nominate, in accordance with paragraph 2 of the present article, up to two candidates possessing the qualifications and meeting the requirements set out in article 5, and in doing so shall provide detailed information on the qualifications of the nominees.

2. (a) The nominees shall have the nationality of a State Party to the present Protocol;

(b) At least one of the two candidates shall have the nationality of the nominating State Party;

(c) No more than two nationals of a State Party shall be nominated;

(d) Before a State Party nominates a national of another State Party, it shall seek and obtain the consent of that State Party.

3. อย่างน้อยเป็นเวลา 5 เดือนก่อนวันประชุมของรัฐภาคีเพื่อทำการเลือกตั้ง เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ จะส่งจดหมายไปยังรัฐภาคี เพื่อเชิญเชิญให้ส่งชื่อบุคคลภายใน 3 เดือน เลขาธิการจะเสนอรายชื่อของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเรียงตามอักษร และระบุชื่อรัฐภาคีที่เป็นผู้เสนอชื่อนั้น

มาตรา 7

1. การเลือกตั้งสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้

(ก) ต้องให้น้ำหนักสำคัญต่อการปฏิบัติตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ในมาตรา 5 ของพิธีสารฉบับนี้

(ข) การเลือกตั้งเบื้องต้นจะต้องจัดขึ้นไม่ช้ากว่า 6 เดือนหลังจากที่พิธีสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้

(ค) รัฐภาคีจะเลือกตั้งสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันโดยการหย่อนบัตรเป็นความลับ

(ง) การเลือกตั้งสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะมีขึ้นในที่ประชุมทุก 2 ปีของรัฐภาคีซึ่งจัดโดยเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ ในที่ประชุมดังกล่าว ซึ่งต้องมีสมาชิกสองในสามจึงถือว่าครบองค์ประชุม บุคคลผู้ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน ต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการคะแนนเสียงมากที่สุดและได้รับคะแนนเสียงข้างมากอย่างเด็ดขาดจากบรรดาผู้แทนรัฐภาคีที่เข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียง

3. At least five months before the date of the meeting of the States Parties during which the elections will be held, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit their nominations within three months. The Secretary-General shall submit a list, in alphabetical order, of all persons thus nominated, indicating the States Parties that have nominated them.

Article 7

1. The members of the Subcommittee on Prevention shall be elected in the following manner:

(a) Primary consideration shall be given to the fulfilment of the requirements and criteria of article 5 of the present Protocol;

(b) The initial election shall be held no later than six months after the entry into force of the present Protocol;

(c) The States Parties shall elect the members of the Subcommittee on Prevention by secret ballot;

(d) Elections of the members of the Subcommittee on Prevention shall be held at biennial meetings of the States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Subcommittee on Prevention shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of the States Parties present and voting.

2. ในระหว่างการเลือกตั้ง หากปรากฏว่าบุคคลผู้มีสัญชาติเดียวกันสองคนจากรัฐภาคีได้รับเลือกด้วยคะแนนเสียงพอเพียงเพื่อให้เป็นสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน ให้ผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากกว่าได้ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน ในกรณีที่มีผู้ได้รับคะแนนเสียงเท่ากันให้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่เป็นผู้ได้รับการเสนอชื่อจากรัฐภาคีซึ่งตนเป็นพลเมืองอยู่ให้บุคคลผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน

(ข) ในกรณีที่ผู้ได้รับการเสนอชื่อทั้งสองคนได้รับการเสนอชื่อจากรัฐภาคีเดียวกันซึ่งตนเป็นพลเมืองอยู่ ให้มีการลงคะแนนเสียงโดยการหย่อนบัตรลับแยกเป็นสองครั้งเพื่อตัดสินว่าบุคคลผู้ใดจะได้เป็นสมาชิก

(ค) ในกรณีที่บุคคลทั้งสองไม่ได้เป็นผู้ได้รับการเสนอชื่อจากรัฐภาคีที่ตนเป็นพลเมืองอยู่ ให้มีการลงคะแนนเสียงโดยการหย่อนบัตรลับแยกเป็นสองครั้งเพื่อตัดสินว่าบุคคลผู้ใดจะได้เป็นสมาชิก

2. If during the election process two nationals of a State Party have become eligible to serve as members of the Subcommittee on Prevention, the candidate receiving the higher number of votes shall serve as the member of the Subcommittee on Prevention. Where nationals have received the same number of votes, the following procedure applies:

(a) Where only one has been nominated by the State Party of which he or she is a national, that national shall serve as the member of the Subcommittee on Prevention;

(b) Where both candidates have been nominated by the State Party of which they are nationals, a separate vote by secret ballot shall be held to determine which national shall become the member;

(c) Where neither candidate has been nominated by the State Party of which he or she is a national, a separate vote by secret ballot shall be held to determine which candidate shall be the member.

มาตรา 8

ในกรณีที่สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันเสียชีวิตหรือลาออก หรือด้วยเหตุอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ ให้รัฐภาคีผู้เสนอชื่อ สามารถเสนอชื่อบุคคลผู้มีคุณสมบัติและความสามารถตามที่ปรากฏในมาตรา 5 ทั้งนี้โดยให้ความสำคัญต่อความสมดุลด้านความสามารถที่หลากหลาย เพื่อดำรง ตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการประชุมครั้งใหม่ของรัฐภาคี โดยให้มีการรับรอง โดยเสียงส่วนใหญ่ของรัฐภาคีด้วย การรับรองให้เป็นไปโดยอัตโนมัติ เว้นแต่ มีรัฐภาคีครั้งหนึ่งหรือมากกว่านั้นที่แสดงความไม่เห็นด้วยภายในเวลา 6 สัปดาห์ หลังจากได้รับแจ้งการแต่งตั้งจากเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติแล้ว

มาตรา 9

สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เป็นเวลา 4 ปี และมีสิทธิลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งใหม่หากได้รับการเสนอชื่อ วาระ การดำรงตำแหน่งของครึ่งหนึ่งของสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจากการเลือกตั้งครั้งแรก จะสิ้นสุดลงภายหลัง 2 ปี รายชื่อของสมาชิกที่ดำรงตำแหน่งเพียง 2 ปีจะได้รับการ คัดเลือกโดยทันทีภายหลังการเลือกตั้งครั้งแรก ทั้งนี้โดยการจับฉลากของประธาน ที่ประชุมตามที่อ้างถึงในมาตรา 1 (ง) ในมาตรา 7

มาตรา 10

1. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ให้ดำรงตำแหน่ง เป็นเวลา 2 ปีและอาจได้รับการเลือกตั้งใหม่

Article 8

If a member of the Subcommittee on Prevention dies or resigns, or for any cause can no longer perform his or her duties, the State Party that nominated the member shall nominate another eligible person possessing the qualifications and meeting the requirements set out in article 5, taking into account the need for a proper balance among the various fields of competence, to serve until the next meeting of the States Parties, subject to the approval of the majority of the States Parties. The approval shall be considered given unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks after having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.

Article 9

The members of the Subcommittee on Prevention shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election once if renominated. The term of half the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election the names of those members shall be chosen by lot by the Chairman of the meeting referred to in article 7, paragraph 1 (d).

Article 10

1. The Subcommittee on Prevention shall elect its officers for a term of two years. They may be re-elected.

2. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะกำหนดกฎระเบียบการปฏิบัติของตนเอง โดยกฎระเบียบเหล่านั้นครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ รวมไปถึง

(ก) ครึ่งหนึ่งของสมาชิกบวกกับสมาชิกอีกหนึ่งคน ให้ถือเป็นองค์ประชุม

(ข) การตัดสินใจของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันให้อาศัยเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม

(ค) คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะประชุมอย่างปิดลับ

3. เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ จะเป็นผู้เรียกประชุมครั้งแรกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน หลังจากการประชุมครั้งแรกแล้ว คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะจัดการประชุมตามวาระที่กำหนดไว้ตามระเบียบคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันและคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน จะจัดการประชุมร่วมกันอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อปี

หมวด 3

อำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน

มาตรา 11

คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะ

(ก) เข้าเยี่ยมสถานที่ตามที่อ้างถึงในมาตรา 4 และให้ข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ในเรื่องของการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพเพื่อให้ปลอดจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

2. The Subcommittee on Prevention shall establish its own rules of procedure. These rules shall provide, inter alia, that:

- (a) Half the members plus one shall constitute a quorum;
- (b) Decisions of the Subcommittee on Prevention shall be made by a majority vote of the members present;
- (c) The Subcommittee on Prevention shall meet in camera.

3. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Subcommittee on Prevention. After its initial meeting, the Subcommittee on Prevention shall meet at such times as shall be provided by its rules of procedure. The Subcommittee on Prevention and the Committee against Torture shall hold their sessions simultaneously at least once a year.

Part III

Mandate of the Subcommittee on Prevention

Article 11

The Subcommittee on Prevention shall:

- (a) Visit the places referred to in article 4 and make recommendations to States Parties concerning the protection of persons deprived of their liberty against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับกลไกการป้องกันในระดับชาติ

(1) ให้คำแนะนำและช่วยเหลือรัฐภาคีเมื่อจำเป็น ในการจัดตั้งกลไกการป้องกันในระดับชาติ

(2) รักษาการติดต่ออย่างเป็นทางการเป็นความลับหากเป็นไปได้กับกลไกการป้องกันในระดับชาติ และเสนอที่จะจัดการอบรมและให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคทั้งนี้เพื่อเพิ่มศักยภาพ

(3) ให้คำแนะนำและช่วยเหลือกลไกการป้องกันในระดับชาติในการประเมินความต้องการและวิธีการที่จำเป็นเพื่อส่งเสริมการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพเพื่อให้ปลอดจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

(4) ให้ข้อเสนอแนะและข้อสังเกตต่อรัฐภาคีทั้งนี้เพื่อส่งเสริมศักยภาพและอำนาจหน้าที่ของกลไกการป้องกันในระดับชาติในการป้องกันการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

(ค) เพื่อป้องกันการทรมานโดยทั่วไป ให้ร่วมมือกับหน่วยงานและกลไกขององค์การสหประชาชาติ รวมทั้งหน่วยงานหรือองค์กรระดับนานาชาติระดับภูมิภาคและระดับประเทศ เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพเพื่อให้ปลอดจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

มาตรา 12

เพื่อให้คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันสามารถปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 11 ให้รัฐภาคี

(b) In regard to the national preventive mechanisms:

(i) Advise and assist States Parties, when necessary, in their establishment;

(ii) Maintain direct, and if necessary confidential, contact with the national preventive mechanisms and offer them training and technical assistance with a view to strengthening their capacities;

(iii) Advise and assist them in the evaluation of the needs and the means necessary to strengthen the protection of persons deprived of their liberty against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(iv) Make recommendations and observations to the States Parties with a view to strengthening the capacity and the mandate of the national preventive mechanisms for the prevention of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) Cooperate, for the prevention of torture in general, with the relevant United Nations organs and mechanisms as well as with the international, regional and national institutions or organizations working towards the strengthening of the protection of all persons against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

Article 12

In order to enable the Subcommittee on Prevention to comply with its mandate as laid down in article 11, the States Parties undertake:

(ก) ต่อนับคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันเมื่อไปเยี่ยมประเทศ และอนุญาตให้สามารถเข้าถึงสถานที่คุมขังตามที่ระบุไว้ในมาตรา 4 ของพิธีสารฉบับนี้

(ข) ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทุกอย่างตามที่คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันร้องขอ ทั้งนี้เพื่อประเมินความต้องการและมาตรการที่อาจนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพเพื่อให้ปลอดภัยจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

(ค) ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกการติดต่อระหว่างคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันกับกลไกการป้องกันในระดับชาติ

(ง) พิจารณาข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน และเข้าร่วมการเจรจาเพื่อหามาตรการดำเนินงานที่เป็นไปได้

มาตรา 13

1. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะจัดตารางเวลาการเข้าเยี่ยมรัฐภาคีอย่างสม่ำเสมอ ตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 11 โดยในครั้งแรกให้ทำแบบสุ่ม

2. หลังการปรึกษาหารือแล้ว คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะแจ้งให้รัฐภาคีทราบถึงโครงการเข้าเยี่ยม ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเตรียมความพร้อมของการเข้าเยี่ยมได้โดยไม่ชักช้า

(a) To receive the Subcommittee on Prevention in their territory and grant it access to the places of detention as defined in article 4 of the present Protocol;

(b) To provide all relevant information the Subcommittee on Prevention may request to evaluate the needs and measures that should be adopted to strengthen the protection of persons deprived of their liberty against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) To encourage and facilitate contacts between the Subcommittee on Prevention and the national preventive mechanisms;

(d) To examine the recommendations of the Subcommittee on Prevention and enter into dialogue with it on possible implementation measures.

Article 13

1. The Subcommittee on Prevention shall establish, at first by lot, a programme of regular visits to the States Parties in order to fulfil its mandate as established in article 11.

2. After consultations, the Subcommittee on Prevention shall notify the States Parties of its programme in order that they may, without delay, make the necessary practical arrangements for the visits to be conducted.

3. ในการเข้าเยี่ยมจะต้องมีสมาชิกอย่างน้อยสองคนจาก คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน และหากจำเป็น อาจเดินทางไปพร้อมกับผู้เชี่ยวชาญ ที่มีประสบการณ์และความรู้ทางวิชาชีพอย่างชัดเจนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ พินิสารฉบับนี้ โดยเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจากบัญชีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่จัด เตรียมเพื่อข้อเสนอนี้โดยรัฐภาคี สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชน สหประชาชาติและศูนย์เพื่อป้องกันอาชญากรรมนานาชาติ องค์การสหประชาชาติ ในการจัดเตรียมบัญชีรายชื่อ รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะสามารถเสนอรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ จากประเทศตนได้ไม่เกิน 5 คน รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องอาจคัดค้านการเสนอชื่อ ผู้เชี่ยวชาญบางคนที่เกี่ยวข้องในการเข้าเยี่ยม ซึ่งในกรณีดังกล่าวคณะอนุกรรมการ เพื่อป้องกันต้องเสนอชื่อผู้เชี่ยวชาญคนอื่นแทน

4. ในกรณีที่คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันเห็นว่าเหมาะสม อาจเสนอ ให้มีการเข้าเยี่ยมเพื่อติดตามผลในระยะสั้นภายหลังการเข้าเยี่ยมปกติก็ได้

มาตรา 14

1. เพื่อให้คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันสามารถปฏิบัติตามอำนาจ หน้าที่ของตนได้ รัฐภาคีของพินิสารฉบับนี้จะต้องอนุญาตให้

(ก) เข้าถึงข้อมูลทุกอย่างรวมทั้งจำนวนของบุคคลผู้ถูกทำให้ เสื่อมเสียอิสรภาพในสถานที่คุมขังตามที่ระบุไว้ในมาตรา 4 รวมทั้งสถานที่ และตำแหน่งอื่น ๆ โดยไม่มีข้อจำกัด

(ข) เข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อบุคคล รวมทั้งสภาพการ คุมขังโดยไม่มีข้อจำกัด

3. The visits shall be conducted by at least two members of the Subcommittee on Prevention. These members may be accompanied, if needed, by experts of demonstrated professional experience and knowledge in the fields covered by the present Protocol who shall be selected from a roster of experts prepared on the basis of proposals made by the States Parties, the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and the United Nations Centre for International Crime Prevention. In preparing the roster, the States Parties concerned shall propose no more than five national experts. The State Party concerned may oppose the inclusion of a specific expert in the visit, whereupon the Subcommittee on Prevention shall propose another expert.

4. If the Subcommittee on Prevention considers it appropriate, it may propose a short follow-up visit after a regular visit.

Article 14

1. In order to enable the Subcommittee on Prevention to fulfil its mandate, the States Parties to the present Protocol undertake to grant it:

(a) Unrestricted access to all information concerning the number of persons deprived of their liberty in places of detention as defined in article 4, as well as the number of places and their location;

(b) Unrestricted access to all information referring to the treatment of those persons as well as their conditions of detention;

(ค) เข้าถึงสถานที่คุมขัง บริเวณ และอาคารสถานที่ทุกแห่งได้ โดยไม่มีข้อจำกัด แต่ให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 2 ด้านล่าง

(ง) มีโอกาสได้สัมภาษณ์บุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพอย่างเป็นส่วนตัวโดยไม่ต้องมีพยานรู้เห็น ทั้งการสัมภาษณ์ตัวต่อตัวหรือผ่านล่าม หากจำเป็น รวมทั้งการสัมภาษณ์บุคคลอื่นที่คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันเชื่อว่าอาจให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

(จ) มีอิสรภาพในการเลือกสถานที่ที่ต้องการเข้าเยี่ยมและบุคคลที่ต้องการสัมภาษณ์

2. การคัดค้านการเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขังบางแห่ง อาจเป็นไปได้ตามเหตุผลเร่งด่วนและไม่อาจขัดขึ้นได้ อย่างเช่น เหตุผลในการป้องกันประเทศ การรักษาความปลอดภัยของสาธารณะ ภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือสภาพผิดปกติอย่างร้ายแรงของสถานที่ที่จะทำการเยี่ยม ซึ่งอาจเป็นเหตุป้องกันไม่ให้เกิดการเข้าเยี่ยมดังกล่าวได้ รัฐบาลไม่สามารถใช้อำนาจตามประกาศภาวะฉุกเฉินที่มีอยู่แล้วเพื่อห้ามการเข้าเยี่ยมได้

มาตรา 15

หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่คนใดไม่อาจสั่งการ บังคับใช้ อนุญาตให้ใช้ หรือยอมให้ใช้การลงโทษต่อบุคคลหรือองค์กรที่ให้ข้อมูลกับคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน หรือตัวแทนของหน่วยงานได้ ไม่ว่าข้อมูลนั้นจะเป็นจริงหรือเท็จ และจะต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลหรือองค์กรแห่งนั้นในลักษณะใดก็ตาม

(c) Subject to paragraph 2 below, unrestricted access to all places of detention and their installations and facilities;

(d) The opportunity to have private interviews with the persons deprived of their liberty without witnesses, either personally or with a translator if deemed necessary, as well as with any other person who the Subcommittee on Prevention believes may supply relevant information;

(e) The liberty to choose the places it wants to visit and the persons it wants to interview.

2. Objection to a visit to a particular place of detention may be made only on urgent and compelling grounds of national defence, public safety, natural disaster or serious disorder in the place to be visited that temporarily prevent the carrying out of such a visit. The existence of a declared state of emergency as such shall not be invoked by a State Party as a reason to object to a visit.

Article 15

No authority or official shall order, apply, permit or tolerate any sanction against any person or organization for having communicated to the Subcommittee on Prevention or to its delegates any information, whether true or false, and no such person or organization shall be otherwise prejudiced in any way.

มาตรา 16

1. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะแจ้งให้รัฐภาคีทราบถึงข้อเสนอแนะและข้อสังเกตของตนอย่างเป็นความลับ และหากเป็นประโยชน์จะแจ้งให้กลไกการป้องกันในระดับชาติทราบด้วย

2. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะตีพิมพ์รายงานของตนพร้อมกับความเห็นของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง หากรัฐภาคีต้องการเช่นนั้น และหากรัฐภาคีเปิดเผยข้อมูลบางส่วนของรายงานต่อสาธารณะ คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันก็อาจตีพิมพ์รายงานฉบับนั้นทั้งฉบับหรือบางส่วนก็ได้ อย่างไรก็ตาม จะต้องไม่มีการตีพิมพ์ข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่จะมีการแสดงความยินยอมอย่างชัดเจนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

3. คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะนำเสนอรายงานประจำปีที่เปิดเผยได้ต่อสาธารณะกับคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน

4. หากรัฐภาคีปฏิเสธไม่ร่วมมือกับคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันตามมาตรา 12 และ 14 หรือไม่ดำเนินการเพื่อปรับปรุงสภาพที่เป็นอยู่ตามข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน และหากมีการร้องขอจากคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน และหลังจากได้ให้โอกาสรัฐภาคีในการแสดงความเห็นของตนแล้ว คณะกรรมการต่อต้านการทรมานอาจตัดสินโดยใช้เสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกเพื่อประกาศประเด็นปัญหาต่าง ๆ ต่อสาธารณะหรือให้มีการตีพิมพ์รายงานของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน

Article 16

1. The Subcommittee on Prevention shall communicate its recommendations and observations confidentially to the State Party and, if relevant, to the national preventive mechanism.

2. The Subcommittee on Prevention shall publish its report, together with any comments of the State Party concerned, whenever requested to do so by that State Party. If the State Party makes part of the report public, the Subcommittee on Prevention may publish the report in whole or in part. However, no personal data shall be published without the express consent of the person concerned.

3. The Subcommittee on Prevention shall present a public annual report on its activities to the Committee against Torture.

4. If the State Party refuses to cooperate with the Subcommittee on Prevention according to articles 12 and 14, or to take steps to improve the situation in the light of the recommendations of the Subcommittee on Prevention, the Committee against Torture may, at the request of the Subcommittee on Prevention, decide, by a majority of its members, after the State Party has had an opportunity to make its views known, to make a public statement on the matter or to publish the report of the Subcommittee on Prevention.

หมวด 5 กลไกการป้องกันในระดับชาติ

มาตรา 17

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะส่งเสริม มอบหมายหน้าที่หรือจัดตั้งกลไกการป้องกันในระดับชาติหนึ่งหรือหลายกลไกเพื่อป้องกันการทรมานในประเทศอย่างช้าที่สุดภายในหนึ่งปีหลังจากที่พิธีสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้หรือหลังจากประเทศตนให้สัตยาบันรับรองหรือลงนาม กลไกที่จัดตั้งขึ้นแบบกระจายเป็นหลายหน่วยงานอาจได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ทำงานแบบกลไกการป้องกันในระดับชาติ เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ของพิธีสารฉบับนี้ หากหน่วยงานเหล่านั้นมีคุณสมบัติสอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 18

1. รัฐภาคีต้องดำเนินการให้กลไกการป้องกันในระดับชาติมีความเป็นอิสระในการทำงาน และความเป็นอิสระของบุคลากร
2. รัฐภาคีจะต้องดำเนินการที่จำเป็นเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในกลไกการป้องกันในระดับชาติมีความรู้ความเชี่ยวชาญแบบมืออาชีพ โดยต้องดูแลให้มีความสมดุลด้านเพศและมีตัวแทนอย่างพอเพียงจากชนชาติพันธุ์และคนกลุ่มน้อยในประเทศ
3. รัฐภาคีต้องดำเนินการเพื่อให้มีทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการทำงานของกลไกการป้องกันในระดับชาติ

Part IV

National preventive mechanisms

Article 17

Each State Party shall maintain, designate or establish, at the latest one year after the entry into force of the present Protocol or of its ratification or accession, one or several independent national preventive mechanisms for the prevention of torture at the domestic level. Mechanisms established by decentralized units may be designated as national preventive mechanisms for the purposes of the present Protocol if they are in conformity with its provisions.

Article 18

1. The States Parties shall guarantee the functional independence of the national preventive mechanisms as well as the independence of their personnel.
2. The States Parties shall take the necessary measures to ensure that the experts of the national preventive mechanism have the required capabilities and professional knowledge. They shall strive for a gender balance and the adequate representation of ethnic and minority groups in the country.
3. The States Parties undertake to make available the necessary resources for the functioning of the national preventive mechanisms.

4. เมื่อมีการจัดตั้งกลไกการป้องกันในระดับชาติแล้ว รัฐภาคีจะต้องให้ความเคารพต่อหลักการที่เกี่ยวข้องกับสถานะภาพของหน่วยงานระดับชาติเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

มาตรา 19

กลไกการป้องกันในระดับชาติจะได้รับมอบหมายอำนาจอย่างน้อยให้

(ก) สามารถตรวจเยี่ยมการปฏิบัติต่อบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพในสถานที่คุมขังตามที่ระบุถึงในมาตรา 4 อย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองสิทธิ และหากจำเป็นให้มีการคุ้มครองเพื่อให้ออกพ้นจากการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์

(ข) ให้ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อปรับปรุงการปฏิบัติและสภาพของบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ และเพื่อป้องกันการทรมานและการลงโทษและการปฏิบัติอย่างทารุณ ผิดมนุษยหรือลดทอนความเป็นมนุษย์โดยพิจารณาจากบรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องขององค์การสหประชาชาติ

(ค) ยื่นข้อเสนอและข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายที่มีอยู่หรือกฎหมายที่กำลังร่าง

มาตรา 20

เพื่อช่วยให้กลไกการป้องกันในระดับชาติสามารถปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของตนได้ รัฐภาคีของพิธีสารฉบับนี้จะต้องอนุญาตให้

4. When establishing national preventive mechanisms, States Parties shall give due consideration to the Principles relating to the status of national institutions for the promotion and protection of human rights.

Article 19

The national preventive mechanisms shall be granted at a minimum the power:

(a) To regularly examine the treatment of the persons deprived of their liberty in places of detention as defined in article 4, with a view to strengthening, if necessary, their protection against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(b) To make recommendations to the relevant authorities with the aim of improving the treatment and the conditions of the persons deprived of their liberty and to prevent torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, taking into consideration the relevant norms of the United Nations;

(c) To submit proposals and observations concerning existing or draft legislation.

Article 20

In order to enable the national preventive mechanisms to fulfil their mandate, the States Parties to the present Protocol undertake to grant them:

(ก) เข้าถึงข้อมูลทุกอย่างรวมทั้งจำนวนของบุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพในสถานที่คุมขังตามที่ระบุไว้ในมาตรา 4 รวมทั้งสถานที่และตำแหน่งอื่น ๆ

(ข) เข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อบุคคล รวมทั้งสภาพการคุมขัง

(ค) เข้าถึงสถานที่คุมขัง บริเวณ และอาคารสถานที่ทุกแห่งได้

(ง) มีโอกาสได้สัมภาษณ์บุคคลผู้ถูกทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพอย่างเป็นส่วนตัวโดยไม่ต้องมีพยานรู้เห็น ทั้งการสัมภาษณ์ตัวต่อตัวหรือผ่านล่าม หากจำเป็น รวมทั้งการสัมภาษณ์บุคคลอื่นที่กลไกการป้องกันในระดับชาติเชื่อว่าอาจให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

(จ) มีอิสรภาพในการเลือกสถานที่ที่ต้องการเข้าเยี่ยมและบุคคลที่ต้องการสัมภาษณ์

(ฉ) สิทธิในการติดต่อกับคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันเพื่อส่งข้อมูลให้และประชุมร่วมกัน

มาตรา 21

1. หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่คนใดไม่อาจสั่งการ บังคับใช้ อนุญาต ให้ใช้หรือยอมให้ใช้การลงโทษต่อบุคคลหรือองค์กรที่ให้ข้อมูลกับกลไกการป้องกันในระดับชาติ หรือตัวแทนของหน่วยงานได้ ไม่ว่าข้อมูลนั้นจะเป็นจริงหรือเท็จ และจะต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลหรือองค์กรแห่งนั้นในลักษณะใดก็ตาม

(a) Access to all information concerning the number of persons deprived of their liberty in places of detention as defined in article 4, as well as the number of places and their location;

(b) Access to all information referring to the treatment of those persons as well as their conditions of detention;

(c) Access to all places of detention and their installations and facilities;

(d) The opportunity to have private interviews with the persons deprived of their liberty without witnesses, either personally or with a translator if deemed necessary, as well as with any other person who the national preventive mechanism believes may supply relevant information;

(e) The liberty to choose the places they want to visit and the persons they want to interview;

(f) The right to have contacts with the Subcommittee on Prevention, to send it information and to meet with it.

Article 21

1. No authority or official shall order, apply, permit or tolerate any sanction against any person or organization for having communicated to the national preventive mechanism any information, whether true or false, and no such person or organization shall be otherwise prejudiced in any way.

2. ข้อมูลที่เป็นความลับที่เก็บรวบรวมโดยกลไกการป้องกันในระดับชาติจะต้องได้รับการรักษาเป็นอย่างดี จะต้องไม่มีการตีพิมพ์ข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่จะมีการแสดงความยินยอมอย่างชัดเจนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 22

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐบาลจะต้องพิจารณาข้อเสนอของกลไกการป้องกันในระดับชาติ และเข้าร่วมการเจรจาเพื่อหามาตรการการดำเนินงานที่เป็นไปได้

มาตรา 23

รัฐบาลของพิธีสารฉบับนี้จะต้องดำเนินการให้มีการตีพิมพ์และเผยแพร่รายงานประจำปีของกลไกการป้องกันในระดับชาติ

หมวด 5 คำประกาศ

มาตรา 24

1. หลังจากให้สัตยาบันรับรองแล้ว รัฐบาลีอาจประกาศเลื่อนการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้หมวด 3 หรือหมวด 4 ของพิธีสารฉบับนี้

2. Confidential information collected by the national preventive mechanism shall be privileged. No personal data shall be published without the express consent of the person concerned.

Article 22

The competent authorities of the State Party concerned shall examine the recommendations of the national preventive mechanism and enter into a dialogue with it on possible implementation measures.

Article 23

The States Parties to the present Protocol undertake to publish and disseminate the annual reports of the national preventive mechanisms.

Part V Declaration

Article 24

1. Upon ratification, States Parties may make a declaration postponing the implementation of their obligations under either part III or part IV of the present Protocol.

2. คำประกาศเลื่อนจะมีผลบังคับใช้เป็นเวลาไม่เกิน 3 ปี ภายหลังจากนำเสนอจากรัฐภาคีและภายหลังจากการปรึกษาหารือกับคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันแล้ว คณะกรรมการต่อต้านการทรมานอาจขยายเวลาให้อีก 2 ปี

หมวด 6 บทบัญญัติด้านการเงิน

มาตรา 25

1. องค์การสหประชาชาติเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามพิธีสารฉบับนี้ของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน

2. เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ จะต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่และสถานที่เพื่อให้คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามพิธีสารฉบับนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรา 26

1. จะต้องมีการจัดตั้งกองทุนพิเศษตามขั้นตอนปฏิบัติของสมัชชาใหญ่ โดยให้มีการเบิกจ่ายตามขั้นตอนการปฏิบัติด้านการเงินและระเบียบขององค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนด้านการเงินต่อการดำเนินงานตามข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกัน ภายหลังจากเข้าเยี่ยมรัฐภาคี รวมทั้งสนับสนุนโครงการให้ความรู้สำหรับกลไกการป้องกันในระดับชาติ

2. This postponement shall be valid for a maximum of three years. After due representations made by the State Party and after consultation with the Subcommittee on Prevention, the Committee against Torture may extend that period for an additional two years.

Part VI

Financial provisions

Article 25

1. The expenditure incurred by the Subcommittee on Prevention in the implementation of the present Protocol shall be borne by the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary staff and facilities for the effective performance of the functions of the Subcommittee on Prevention under the present Protocol.

Article 26

1. A Special Fund shall be set up in accordance with the relevant procedures of the General Assembly, to be administered in accordance with the financial regulations and rules of the United Nations, to help finance the implementation of the recommendations made by the Subcommittee on Prevention after a visit to a State Party, as well as education programmes of the national preventive mechanisms.

2. แหล่งรายได้ของกองทุนพิเศษอาจมาจากการบริจาคโดยสมัครใจของรัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาลและองค์กรเอกชน และมูลนิธิเอกชนหรือสาธารณะอย่างอื่น

หมวด 7 บทบัญญัติส่วนท้าย

มาตรา 27

1. พิธีสารฉบับนี้จะเปิดให้มีการลงนาม โดยรัฐภาคีที่ลงนามในอนุสัญญาแล้ว
2. พิธีสารฉบับนี้จะเปิดให้มีการให้สัตยาบันรับรองโดยรัฐภาคีที่ให้สัตยาบันหรือเป็นภาคีของอนุสัญญาแล้ว โดยจะต้องมีการส่งมอบสัตยาบันสารให้กับเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ
3. พิธีสารฉบับนี้จะเปิดให้มีการเข้าเป็นภาคี (ภาคยานุวัติ) ต่อไปได้ โดยรัฐภาคีผู้ให้สัตยาบันรับรองอนุสัญญาแล้ว
4. การเข้าเป็นภาคีจะมีผลสมบูรณ์เมื่อเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติได้รับภาคยานุวัติสารแล้ว
5. เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติจะแจ้งให้ประเทศผู้ร่วมลงนามในพิธีสารฉบับนี้หรือเป็นภาคีของพิธีสารทราบถึงการได้รับซึ่งภาคยานุวัติสารหรือสัตยาบันสารแล้ว

พิธีสารเลือกรับของอนุญาต่อต้านการทรมาน
และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

2. The Special Fund may be financed through voluntary contributions made by Governments, intergovernmental and non-governmental organizations and other private or public entities.

Part VII

Final provisions

Article 27

1. The present Protocol is open for signature by any State that has signed the Convention.

2. The present Protocol is subject to ratification by any State that has ratified or acceded to the Convention. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. The present Protocol shall be open to accession by any State that has ratified or acceded to the Convention.

4. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

5. The Secretary-General of the United Nations shall inform all States that have signed the present Protocol or acceded to it of the deposit of each instrument of ratification or accession.

มาตรา 28

1. พินิจสารฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 30 หลังจากที่ได้รับเลขานุการองค์การสหประชาชาติได้รับภาคยานุวัติสารหรือสัตยาบันสารเป็นฉบับที่ 20 แล้ว

2. สำหรับแต่ละประเทศที่ให้สัตยาบันหรือเข้าเป็นภาคีพินิจสาร ภายหลังจากเลขานุการองค์การสหประชาชาติได้รับภาคยานุวัติสารหรือสัตยาบันสารเป็นฉบับที่ 20 แล้ว พินิจสารฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 30 ภายหลังจากวันที่มีการรับภาคยานุวัติสารหรือสัตยาบันสารนั้นแล้ว

มาตรา 29

บทบัญญัติในพินิจสารฉบับนี้ครอบคลุมทุกปริมณฑลของสหพันธรัฐ โดยไม่มีข้อจำกัดหรือข้อยกเว้น

มาตรา 30

ไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ที่ใช้ต่อพินิจสารฉบับนี้

มาตรา 31

บทบัญญัติในพินิจสารฉบับนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อพันธกรณีซึ่งรัฐภาคีมีต่ออนุสัญญาาระดับภูมิภาคใด ๆ ที่กำหนดให้มีระบบการเยี่ยมสถานที่คุมขังควรมีการส่งเสริมให้คณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันและหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นตามอนุสัญญาาระดับภูมิภาคดังกล่าว ปรึกษาหารือและร่วมมือกันทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานซ้ำซ้อน และส่งเสริมการทำงานตามวัตถุประสงค์ของพินิจสารฉบับนี้ อย่างมีประสิทธิภาพ

Article 28

1. The present Protocol shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying the present Protocol or acceding to it after the deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession, the present Protocol shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit of its own instrument of ratification or accession.

Article 29

The provisions of the present Protocol shall extend to all parts of federal States without any limitations or exceptions.

Article 30

No reservations shall be made to the present Protocol.

Article 31

The provisions of the present Protocol shall not affect the obligations of States Parties under any regional convention instituting a system of visits to places of detention. The Subcommittee on Prevention and the bodies established under such regional conventions are encouraged to consult and cooperate with a view to avoiding duplication and promoting effectively the objectives of the present Protocol.

มาตรา 32

บทบัญญัติในพิธีสารฉบับนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อพันธกรณีที่รัฐภาคีมีต่ออนุสัญญาเจนีวา 4 ฉบับซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 1949 และพิธีสารต่อท้ายในวันที่ 8 มิถุนายน 1977 ทั้งไม่ส่งผลกระทบต่อโอกาสที่รัฐภาคีจะอนุญาตให้คณะกรรมการกาชาดสากลเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขัง ในสภาพการณ์ที่ไม่ได้กล่าวถึงในกฎบัตรมนุษยธรรมนานาชาติ

มาตรา 33

1. รัฐภาคีใด ๆ อาจเพิกถอนการเป็นภาคีต่อพิธีสารฉบับนี้ ณ เวลาใดก็ได้ด้วยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ ซึ่งจะเป็นผู้แจ้งต่อรัฐภาคีอื่น ๆ ซึ่งเป็นภาคีของพิธีสารและอนุสัญญาฉบับนี้ต่อไป การเพิกถอนจะมีผลบังคับใช้ภายในหนึ่งปี หลังจากวันที่เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติได้รับจดหมายขอเพิกถอน

2. การเพิกถอนดังกล่าวย่อมไม่ส่งผลให้รัฐภาคีพ้นจากพันธกรณีที่มิต่อพิธีสารฉบับนี้ ในกรณีที่มีการกระทำหรือเกิดเหตุการณ์ขึ้นก่อนวันที่การเพิกถอนจะมีผลบังคับใช้หรือเป็นการกระทำที่คณะกรรมการเพื่อป้องกันได้มีคำวินิจฉัยแล้ว หรืออาจมีคำวินิจฉัยต่อรัฐภาคีนั้น ทั้งการเพิกถอนดังกล่าวย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษากรณีที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องอยู่แล้วของคณะกรรมการเพื่อป้องกันก่อนวันที่การเพิกถอนจะมีผลบังคับใช้

Article 32

The provisions of the present Protocol shall not affect the obligations of States Parties to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 and the Additional Protocols thereto of 8 June 1977, nor the opportunity available to any State Party to authorize the International Committee of the Red Cross to visit places of detention in situations not covered by international humanitarian law.

Article 33

1. Any State Party may denounce the present Protocol at any time by written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations, who shall thereafter inform the other States Parties to the present Protocol and the Convention. Denunciation shall take effect one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. Such a denunciation shall not have the effect of releasing the State Party from its obligations under the present Protocol in regard to any act or situation that may occur prior to the date on which the denunciation becomes effective, or to the actions that the Subcommittee on Prevention has decided or may decide to take with respect to the State Party concerned, nor shall denunciation prejudice in any way the continued consideration of any matter already under consideration by the Subcommittee on Prevention prior to the date on which the denunciation becomes effective.

3. ภายหลังจากวันที่การเพิกถอนมีผลบังคับใช้ คณะอนุกรรมการ เพื่อป้องกันจะไม่เริ่มการตรวจเยี่ยมกรณีใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเทศดังกล่าว

มาตรา 34

1. รัฐภาคีใด ๆ ของพิธีสารฉบับนี้อาจเสนอให้มีการแก้ไขและให้ส่ง ข้อเสนอแนะมาที่เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ เมื่อได้รับข้อเสนอดังกล่าว เลขาธิการจะนำเสนอต่อรัฐภาคี โดยแจ้งให้รัฐภาคีตอบกลับว่าเห็นชอบให้มีการ จัดประชุมเพื่อพิจารณาและลงความเห็นต่อข้อเสนอให้แก้ไขพิธีสารหรือไม่ ในกรณี ที่ภายใน 4 เดือนหลังจากวันที่มีการแจ้งข้อเสนอดังกล่าวไปแล้ว และหนึ่งในสาม ของรัฐภาคีเห็นชอบให้มีการจัดประชุมดังกล่าว เลขาธิการจะต้องจัดการประชุม ในนามของ องค์การสหประชาชาติ จากนั้นเลขาธิการจะนำข้อแก้ไขใด ๆ ซึ่งรับรอง โดยเสียงสองในสามของรัฐภาคีซึ่งอยู่ในที่ประชุมและลงคะแนนเสียงไปเสนอต่อที่ ประชุมองค์การสหประชาชาติ เพื่อให้รัฐภาคีรับรองต่อไป

3. Following the date on which the denunciation of the State Party becomes effective, the Subcommittee on Prevention shall not commence consideration of any new matter regarding that State.

Article 34

1. Any State Party to the present Protocol may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties to the present Protocol with a request that they notify him whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations. Any amendment adopted by a majority of two thirds of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General of the United Nations to all States Parties for acceptance.

2. ข้อแก้ไขใด ๆ ซึ่งรับรองตามย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้ จะมีผลบังคับใช้เมื่อเป็นที่ยอมรับของสองในสามของรัฐภาคีของพิธีสาร ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกระบวนการด้านรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศ

3. เมื่อข้อแก้ไขมีผลบังคับใช้ จะส่งผลให้รัฐภาคีที่ยอมรับแก้ไขต้องปฏิบัติตามพันธกรณีส่วนรัฐภาคีอื่นๆ จะยังคงปฏิบัติตามบทบัญญัติในพิธีสารฉบับนี้ และปฏิบัติตามข้อแก้ไขที่ตนเองรับรองก่อนหน้านี้

มาตรา 35

สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันและกลไกการป้องกันในระดับชาติจะต้องได้รับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างเป็นอิสระ สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันและกลไกการป้องกันในระดับชาติจะต้องได้รับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองตามที่ระบุไว้ในมาตรา 22 ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิประโยชน์และความคุ้มครอง องค์การสหประชาชาติ ลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1946 และให้เป็นไปตามบทบัญญัติตามมาตรา 23 ของอนุสัญญานั้น

มาตรา 36

เพื่อให้ไม่ขัดกับบทบัญญัติและวัตถุประสงค์ของพิธีสารฉบับนี้ และสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองตามที่ควรจะได้รับ ในระหว่างการเยือนรัฐภาคี สมาชิกของคณะอนุกรรมการเพื่อป้องกันจะต้อง

2. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of the present article shall come into force when it has been accepted by a two-thirds majority of the States Parties to the present Protocol in accordance with their respective constitutional processes.

3. When amendments come into force, they shall be binding on those States Parties that have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of the present Protocol and any earlier amendment that they have accepted.

Article 35

Members of the Subcommittee on Prevention and of the national preventive mechanisms shall be accorded such privileges and immunities as are necessary for the independent exercise of their functions. Members of the Subcommittee on Prevention shall be accorded the privileges and immunities specified in section 22 of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations of 13 February 1946, subject to the provisions of section 23 of that Convention.

Article 36

When visiting a State Party, the members of the Subcommittee on Prevention shall, without prejudice to the provisions and purposes of the present Protocol and such privileges and immunities as they may enjoy:

- (ก) เคารพต่อกฎหมายและระเบียบของประเทศที่เดินทางไปเยี่ยม
- (ข) งดเว้นการปฏิบัติหรือกิจกรรมใด ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะการทำงานอย่างไม่ลำเอียงและมีความเป็นสากลของตน

มาตรา 37

1. จะต้องมีการส่งมอบพิธีสารฉบับนี้ซึ่งมีการจัดทำเป็นภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและสเปน โดยมีความน่าเชื่อถือเท่าเทียมกัน ให้กับเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ
2. เลขาธิการ องค์การสหประชาชาติจะส่งมอบสำเนาที่มีการรับรองของพิธีสารฉบับนี้ให้กับทุกประเทศ

- (a) Respect the laws and regulations of the visited State;
- (b) Refrain from any action or activity incompatible with the impartial and international nature of their duties.

Article 37

1. The present Protocol, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of the present Protocol to all States.

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 257 กำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการในกรณีไม่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป
2. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่เห็นชอบตามที่ผู้ร้องเรียนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ
3. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลปกครอง ในกรณีที่เห็นชอบตามที่ผู้ร้องเรียนว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดในทางปกครองกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไม่มนุษยธรรมหรือที่ย่ำแย่คดีศรี

4. พิจารณาข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย เมื่อได้รับการร้องขอจากผู้เสียหายและเป็นกรณีที่เห็นสมควรเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

5. เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย และกฎต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรีเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

6. ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน

7. ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยราชการ องค์การเอกชน และองค์การอื่นในด้านสิทธิมนุษยชน

8. จัดทำรายงานประจำปีเพื่อประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนภายในประเทศและเสนอต่อรัฐสภา

9. อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติและประชาชนประกอบด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ รวมทั้งมีอำนาจอื่นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคล
ย่อมได้รับการคุ้มครอง

การร้องเรียนเมื่อถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

ผู้ร้อง ได้แก่

- ผู้ถูกละเมิด หรือผู้แทน
- ผู้พบเห็นการละเมิด

ร้องเรียน
มายัง

- สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- กรรมการฯ คนใดคนหนึ่ง
- องค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน ที่คณะกรรมการฯ กำหนด

สถานที่ติดต่อ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ

80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่

กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ 0 2141 3800,

0 2141 3900

โทรสาร 0 2143 9575

สายด่วน 1377

E-mail: help@nhrc.or.th

Homepage: www.nhrc.or.th

ร้องเรียน
โดย

- ทางจดหมาย
- ทางโทรศัพท์
- ด้วยตนเอง ณ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ทางโทรสาร
- ส่งข้อความทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) หรือสื่ออื่นๆ

ร้องเรียน
โดยระบุ

- ชื่อ ที่อยู่ของผู้ร้องเรียนหรือผู้ทำการแทนที่สามารถติดต่อกลับได้
- ชื่อ ที่อยู่ บุคคลหรือหน่วยงานที่เป็นผู้ละเมิด
- รายละเอียดการกระทำหรือเหตุการณ์ที่มีการละเมิด

กระบวนการตรวจสอบเรื่องร้องเรียน

CAT